

Església de Tarragona

Butlletí Oficial de l'Arquebisbat

Núm. 4

Abril 2007

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

4

Tarragona, abril de 2007
3a època. Núm. 410

Secció oficial

Sr. Arquebisbe

Cartes

- Convocatòria per a la preparació de l'any jubilar amb motiu dels
1.750 anys del martiri de Sant Fructuós i els seus diaques 200
- Felicitaçió de la Pasqua als missioners..... 201

Decrets

- Nomenament del postulant en la causa de beatificació dels tes-
timonis de la fe en la persecució religiosa de 1936-1939 de l'ar-
xidiòcesi de Tarragona 202
- Erecció de la Confraria Sant Josep i Sant Jaume «Sant Sopar» de
Reus i aprovació dels estatuts 203

Als Quatre Vents

127. L'acció de l'Esperit Sant..... 204
128. L'Esperit Sant i l'Església..... 205
129. Sacerdots, testimonis de l'amor de Déu 206
130. Preparar la Setmana Santa: el sagrament de la penitèn-
cia..... 207

Món Endins

023. La gran notícia sobre Jesús 208
024. La dignitat de la dona 210
025. L'eucaristia i els altres sagraments..... 211
026. Un jardí que hem de cuidar 212
- Presentació del llibre *InSede* 213

Entrevistes

Per al setmanari del Penedès 3 de 8	215
Per a la revista <i>Espígol</i>	229

Articles

Es cuestión de amar (<i>La Vanguardia</i>)	232
Activitats del mes de març de 2007	234

Consell Episcopal

Estatut dels fidels laics amb missió pastoral en una parròquia...	240
---	-----

Secretaria General i Cancelleria

Cartes

Als arxiprestos, referent a la missa crismal	242
Als preveres, de convit a la jornada presbiteral del Dilluns Sant	243

Comunicats

Reunió 84a del Consell Episcopal.....	244
Reunió 85a del Consell Episcopal.....	245
Reunió 86a del Consell Episcopal.....	245
Reunió 87a del Consell Episcopal.....	246
Reunió 8a del Consell del Presbiteri	246
Reunió 7a del Consell Pastoral Diocesà	247
Reunió 8a del Col·legi d'Arxiprestos.....	248
Comunicació referent a l'estadística de matrimonis 2006.....	249
Calendari d'actes del mes de març de 2007	250

Delegació diocesana de vocacions

Convocatòria a una convivència de Setmana Santa	251
---	-----

Secció informativa

Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears

Carta referent a la substitució de l'escola d'estiu per una trobada interdiocesana de catequistes	252
--	-----

Missioners Claretians de la província de Catalunya

Carta amb motiu de la celebració del bicentenari del naixement de sant Antoni M. Claret	253
--	-----

Secció documental

Sant Pare

Missatges

Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions.....	255
Jornada Mundial de les Comunicacions Socials	257

(64 p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12. 43003 Tarragona

Portada: Sarcòfag d'època teodosiana, amb la guarició de Bethesda, a la façana de la Catedral,
i detall del retaule major de la Catedral, de Pere Joan (segle XV), amb santa Tecla a la fossa dels lleons.

Dip. Legal: T. 2 – 1958

Rabassa Arts Gràfiques. C/ dels Jurats, 10-12. Tel. 977 31 05 41. 43205 Reus

Composició i muntatge del text: Secretaria General i Cancelleria

Publicitat: Ferran Juan. Tel. 977 21 26 28

secció oficial

Senyor Arquebisbe

CARTA

de convocatòria per a la preparació de l'any jubilar amb motiu dels 1.750 anys del martiri de sant Fructuós i els seus diaques

Destinatari:

Consell Episcopal
Comissió Coordinadora del Consell del Presbiteri
Comissió Permanent del Consell Pastoral Diocesà
Delegats diocesans i directors de Secretariat
Degà del Capítol Catedral
President del Congrés Internacional Sant Fructuós i el Cristianisme Primitiu
Director de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós
President de l'Associació Cultural Sant Fructuós
President de la Fundació Sant Fructuós
President de l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de Tarragona

Benvolguts tots,

Com hem anat anunciant repetidament i és ben conegut, l'any 2009 farà 1.750 anys del martiri del nostre bisbe sant Fructuós i dels seus diaques, els sants Auguri i Eulogi.

La meva intenció és demanar al papa Benet XVI que ens vulgui concedir la gràcia de poder celebrar aquesta data important per a la nostra arxidiòcesi amb un any jubilar que començaria el dia 21 de gener de 2008 per acabar el 21 de gener de 2009.

És important donar un fort contingut a aquest aniversari. Per a aquesta finalitat *us convoco a una reunió institucional*, el dia 27 del present mes de març, dimarts, a les 6 de la tarda, a la casa de l'Arquebisbat, amb un únic punt de l'ordre del dia:

Suggeriments, idees i propostes per donar contingut eclesial, diocesà i pastoral a les activitats i celebracions amb motiu d'aquests 1.750 anys, a més del congrés internacional —la preparació del qual ja està en marxa— i altres realitats que puguem comentar.

Aquesta reunió vull que sigui àmplia i que d'alguna manera em permeti, amb el meu Consell Episcopal, auscultar, a través vostre, la veu de la nostra arxidiòcesi i així encertar en el que més ens convingui de fer en un aniversari tan important.

Espero els vostres suggeriments. Després, per a planificar i fer el que calgui haurem de fer una comissió més restringida i executiva, ja que si tots els convocats haguéssim de formar la comissió executiva no seria operatiu. És important, però, que tots ens hi sentim convocats, que manifestem el que creguem convenient i que ens en sentim responsables i hi estiguem implicats.

Espero la vostra assistència activa, que ja des d'ara agraeixo.

Amb la meva benedicció,

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, 16 de març de 2007

CARTA

als missioners, de felicitació de la Pasqua de Resurrecció

A tots els sacerdots, religiosos i religioses, laics i laiques de l'arxidiòcesi de Tarragona que sou a les missions

«Al·leluia. Crist, el nostre anyell pasqual ha estat immolat:
Celebrem en el Senyor la festa de Pasqua. Al·leluia» (1Co 5,7-8)

Molt estimats en el Senyor, mort i ressuscitat,

Un any mes s'acosta la festa de la Pasqua, i no voldria que us faltessin unes ratlles meves per felicitar-vos en la «festa de les festes»: el Senyor realment ha ressuscitat, al·leluia!

Enmig del tràfec i de la molta feina pastoral que suposen aquest dies sants, hem d'adonar-nos que el Senyor passa molt a prop nostre, i hem d'aprofitar la seva presència. Tots sabeu el gran bé que fan aquests dies al nostre poble, a les nostres comunitats, però hem d'aprofitar-los perquè el nostre tracte amb el Crist sigui més intens, ens marqui cada vegada més.

Ja s'acosta el 26 de maig, el dia en què celebrarem a Tarragona l'Aplec de l'Esperit: esperem que milers de joves de tot Catalunya vinguin a casa nostra per passar una jornada festiva i quedin «marcats per l'Esperit», tal como diu el lema de l'Aplec. La Delegació de Pastoral de Joventut i tot un gran equip de voluntaris està treballant de valent i molt bé perquè doni els fruits que esperem ara, aquell dia i sobretot després en la nostra pastoral de joventut. Al web de l'Arquebisbat (<http://www.arquebisbattarragona.cat>), que hem renovat completament, trobareu l'enllaç per seguir tot el que s'està fent per a preparar l'Aplec.

Estem preparant la celebració del 1750è aniversari del martiri de sant Fructuós i els seus diaques, que s'esdevindrà l'any 2008, el 21 de gener del

qual començarà l'any jubilar dedicat a ells, que acabarà el 21 de gener de 2009. A més, el mes de juny de 2008 celebrarem un congrés internacional referent a aquest tema. Estem molt il·lusionats per aquest congrés, que esperem que ens ajudi a conèixer i estimar més el que són els fonaments de la nostra arxidiòcesi.

Han començat les obres de restauració de la capella del Santíssim de la Catedral i la tercera fase de les obres de rehabilitació de tota la Catedral: esperem que quedi ben bonica per lloar Déu i per a goig de tots. També, la capella del Seminari està força avançada i esperem que d'aquí a un o dos mesos estigui acabada.

Més important que les pedres són les persones. Estic fent visita pastoral a l'arxiprestat del Baix Penedès, amb molt de goig per part meva, procurant escoltar i aprendre de la gent.

Fa pocs dies vaig tenir l'alegria de fer l'enviament a missions d'un laic, en Ramon Bosch, que marxa a la diòcesi de San Marcos de Guatemala. En aquella eucaristia us vaig tenir molt presents a tots vosaltres, els qui sou a les missions. Si us he de dir la veritat, sempre us tinc present en la meva pregària. Us encomano totes les meves intencions, i una d'especial: que tinguem seminaristes, perquè si tenim capellans hi haurà vocacions a la vida religiosa, moviments i bons cristians i futurs missioners.

Una vegada més us dic que estic sempre a la vostra disposició. Amb molt d'afecte us envio la meva benedicció,

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, Pasqua de 2007

DECRET

de 13 de març de 2007, pel qual es nomena el postulant en la causa de beatificació dels testimonis de la fe en la persecució religiosa de 1936-1939 de l'arxidiòcesi de Tarragona

Havent-se d'iniciar el procés diocesà per a la causa de beatificació dels testimonis de la fe en la persecució religiosa de 1936-1939 de l'arxidiòcesi de Tarragona no inclosos en la *positio super martyrio* de l'any 2000.

PEL PRESENT DECRET designo postulant de la referida causa el P. Pere Cardona Bueno, o.f.m.c.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.
Davant meu,

Joaquim Claver Caselles
Secretari general i canceller

DECRET

de 13 de març de 2007, pel qual s'erigeix l'associació Confraria Sant Josep i Sant Jaume «Sant Sopar» de Reus en associació pública de fidels, se li concedeix personalitat jurídica pública i se n'aproven els Estatuts

Vist l'escrit del president de la Confraria Sant Josep i Sant Jaume «Sant Sopar» de Reus, de 25 de juliol de 2006, en què sol·licita la modificació dels seus estatuts vigents, aprovats per decret de 20 de desembre de 1995;

Atès el dictamen del fiscal, que és favorable;

Atès l'informe favorable del delegat diocesà per a les Associacions i Fundacions;

Fetes les consultes pertinents a l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de la ciutat de Reus;

Escollat el parer del Sr. Prior de Reus,

PEL PRESENT DECRET, d'acord amb els canons 304 i 305 del Codi de Dret Canònic, ERIGEIXO l'associació Confraria Sant Josep i Sant Jaume «Sant Sopar» de Reus, la qual queda constituïda en associació pública de fidels en aquesta arxidiòcesi, i li concedeixo personalitat jurídica pública. Així mateix, aprovo els estatuts fundacionals pels quals es regirà l'esmentada Confraria.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.
Davant meu,

Joaquim Claver Caselles
Secretari general i canceller

ALS QUATRE VENTS

127. L'ACCIÓ DE L'ESPERIT SANT

4 de març de 2007

La setmana passada iniciàvem les consideracions sobre l'Esperit Sant, seguint el ritme del *Compendi del Catecisme de l'Església catòlica*, mirant de conèixer millor la seva Persona i la seva acció en la història de la salvació. Com que cada any celebrem la solemnitat de la Pentecosta i revivim aquella primera vinguda de l'Esperit Sant sobre els apòstols reunits a Jerusalem, podríem pensar que fins aquell moment la Tercera Persona de la Trinitat havia restat inactiva, com a l'espera de la seva entrada en escena.

A les primeres pàgines del Gènesi ja podem trobar rastres de la presència de l'Esperit de Déu, «que planava sobre les aigües» (Gn 1,2), dit en el llenguatge simbòlic del primer relat de la creació. Però on veiem de manera especialment viva l'acció de l'Esperit a l'Antic Testament és en els profetes que va inspirar perquè parlessin en nom de Déu. És per això que diem, en el Símbol de la fe, que l'Esperit Sant «parlà per boca dels profetes»: és ell qui els donava la llum i la força necessàries per complir la missió, sovint difícil, de despertar la consciència del poble i dels seus dirigents i d'anunciar les promeses del Senyor.

Descobrim també l'actuació de l'Esperit de Déu quan envia Joan Baptista al desert a preparar «per al Senyor un poble ben disposat» (Lc 1,17) i a anunciar la vinguda imminent de Crist, el Fill de Déu. El mateix Baptista, el darrer dels profetes, veurà l'Esperit en forma de colom (cf. Jn 1,32) posant-se damunt d'aquell que —com havia anunciat el propi Joan— batejaria amb l'Esperit Sant. Aquest és, sens dubte, el signe que més ha arrelat com a imatge de la Tercera Persona de la Trinitat, perquè és la més representada pels artistes de totes les èpoques, però no hem d'oblidar que és només un símbol, i que ho és entre molts altres, com comentàvem la setmana passada.

També contemplem com l'Esperit Sant omple Maria, la «plena de gràcia», i fa fecunda la seva virginitat per donar a llum el Fill de Déu fet home. I és per aquesta mateixa presència de l'Esperit Sant en la Mare de Déu que la seva maternitat s'estén a tota l'Església: els dotze estan reunits al voltant de Maria el dia de Pentecosta, quan l'Església inicia el seu camí en la història.

Arribada la plenitud dels temps, l'Esperit ungeix Jesús com a Messies i guia tota la seva activitat. És Jesús qui ens revela l'Esperit Sant en el seu ensenyament i ens el mostra com a persona divina, i és el mateix Jesús qui comunica el seu Esperit a l'Església, alenant sobre els apòstols després de la resurrecció.

Els profetes, Joan Baptista, Maria, Jesús mateix... L'Esperit Sant, de manera discreta però eficaç, actua contínuament al llarg de la història de la salvació. Avui l'hem vist en el que s'anomena el temps de les promeses, preparant la plenitud dels temps. La propera setmana considerarem la seva acció en el temps de l'Església, que és el temps de l'Esperit.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

128. L'ESPERIT SANT I L'ESGLÉSIA

11 de març de 2007

En el llibre dels Fets dels Apòstols, sant Lluç ens narra amb tota mena de detalls la vinguda de l'Esperit Sant sobre els deixebles cinquanta dies després de la resurrecció, el dia de la festa jueva de la Pentecosta. En la intimitat del sopar pasqual Jesús havia dit als apòstols: «Us convé que me'n vagi, perquè, si no me'n vaig, el Defensor no vindrà a vosaltres; en canvi, si me'n vaig, us l'enviaré» (Jn 16,7).

Ara, des de la glòria del Pare, Jesucrist infon l'Esperit amb abundància i el manifesta com a Persona divina, de manera que la Trinitat Santa és revelada plenament. Els apòstols reben la llum de l'Esperit per a comprendre a fons tots els ensenyaments de Jesús, i reben la força que els impulsa a complir la missió que els ha estat confiada: la d'anunciar i difondre la Salvació, que és obra de la Trinitat.

Des del primer moment i fins a la fi dels temps l'Esperit Sant edifica, anima i santifica l'Església. És aquest Esperit d'amor el qui retorna als batejats la semblança divina perduda a causa del pecat i els fa viure en una nova dimensió sobrenatural, en una unió vital amb Crist. Són els efectes del baptisme, en el qual se'ns infon per primera vegada el do de l'Esperit.

Com als apòstols aquell dia de Pentecosta, l'Esperit ens envia a donar testimoniatge de Crist i ens dóna les gràcies necessàries per a complir la nostra missió en el si de l'Església. És ell qui donarà eficàcia a les nostres accions i a les nostres paraules, malgrat les limitacions que comporta la nostra naturalesa ferida pel pecat.

La història de l'Església és plena de vides fecundes al servei de l'amor i de la veritat. És la història de l'acció de l'Esperit Sant en les ànimes que li saben correspondre amb docilitat. També en el moment present contemplem tantes realitats que palesen l'acció de l'Esperit en la seva Església.

Per a portar a terme tot el que el Senyor espera de nosaltres, no podem confiar només en les nostres forces. Per mitjà dels sagraments, Crist comunica als membres del seu Cos el seu Esperit i la gràcia de Déu que dóna fruits de vida nova. Tant de bo tots i totes tinguéssim els sagraments en la

màxima estima i els freqüentíssim amb les millors disposicions per tal de ser uns bons instruments a les mans de Déu i contribuir amb les nostres vides a l'edificació de l'Església, de la qual som «pedres vives».

Finalment se'ns recorda que l'Esperit Sant és el mestre de la pregària. És ell qui ens ensenya a trobar Déu en el fons del nostre cor i a adreçar-nos a ell amb confiança, com fills petits, necessitats de la seva misericòrdia. Si escoltem la seva veu enmig del brogit del nostre temps, si sabem ser dòcils a les seves inspiracions, l'Esperit Sant podrà modelar en nosaltres la imatge de Crist i podrà actuar a través nostre en aquest món tan necessitat d'aquest Déu que és Amor.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

129. SACERDOTS, TESTIMONIS DE L'AMOR DE DÉU

18 de març de 2007

Enmig de la particular atmosfera de pregària i penitència de la Quaresma, s'escau una vegada més la solemnitat de Sant Josep, i per tant el Dia del Seminari. Enguany, el lema d'aquesta jornada tan estimada és «Sacerdots, testimonis de l'amor de Déu». I és que la vocació sacerdotal té molt a veure amb l'amor, perquè ser sacerdot demana una resposta constant a l'amor infinit de Déu per nosaltres.

Aquest Dia del Seminari ens recorda una vegada més la importància de les vocacions sacerdotals per a la vida de l'Església. L'objectiu és prendre més consciència de la responsabilitat que tots tenim de suscitar vocacions consagrades en les nostres comunitats cristianes. Tots sense excepció podem ser instruments de la crida de Déu.

En aquest sentit, els preveres tenim una especial responsabilitat. Amb les nostres paraules i amb el nostre testimoniatge d'amor hem de fer ressonar al voltant nostre aquella invitació de Jesús que s'estén al llarg dels segles: «Vine i segueix-me!» És la mateixa invitació que un dia vam sentir nosaltres amb molta emoció però també amb molt de respecte. Fem d'altaveus del Senyor!

Cal que ens fiem plenament de les paraules de Jesucrist i no oblidem que, com els Apòstols, estem cridats a ser «pescadors d'homes». Tanmateix l'experiència ens demostra que això avui dia no és gens fàcil. La vocació sacerdotal i qualsevol altra vocació que comporti un lliurament total comporten decisions que van totalment contra corrent.

Però la gent continua buscant Déu, encara que a vegades en llocs equivocats i de les maneres més diverses. Aquesta és la gran crisi del nostre món: la manca de Déu en la vida de les persones. Malgrat tot, la fe ens

omple de consol i d'esperança, perquè enmig de les foscores del nostre món s'obre la llum de l'amor de Déu que dona vida i que treballa en el cor de tantes persones.

A tots us demano que contribuïu a crear un clima vocacional allà on visqueu la vostra vida cristiana. Cada vocació sacerdotal és un miracle de l'amor i de la misericòrdia de Déu, i la pregària ens ha de disposar per acollir de la millor manera possible els dons que Déu ens ofereix. Demanem a l'amo dels sembrats que ens beneeixi. Insistim-li sense defallir. Molts ja ho feu, i m'omplí d'emoció quan em dieu que oferiu per les vocacions les vostres malalties, els vostres patiments i la vostra pregària. De fet és el que el Senyor ens diu a l'evangeli.

En aquestes paraules no vull deixar de fer referència als nostres estimats seminaristes i al nostre Seminari. Són la nostra esperança! Preguem per ells, ja que, si Déu vol, seran els nostres mossens. Com podeu veure, també avui el Senyor continua cridant. Als joves, us convido a plantejar-vos la vida com una vocació, com un diàleg entre Déu i vosaltres que us portarà a descobrir el sentit més profund de la vostra existència. L'Església necessita homes disposats a fer un pas endavant sense por, disposats a lliurar-se a Déu i a seguir la seva crida en la intimitat del cor. Disposats a ser testimonis de l'amor de Déu.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

130. PREPARAR LA SETMANA SANTA:

EL SAGRAMENT DE LA PENITÈNCIA

25 de març de 2007

Ens acostem ja a la Setmana Santa. D'aquí a pocs dies, amb la commemoració de l'entrada triomfal del Senyor a Jerusalem, donarem inici a les celebracions més grans de l'any litúrgic: les de la Pasqua de Jesús. Beneirem els Rams i acompanyarem amb alegria el nostre Rei. Tot seguit, escoltarem la Passió del Senyor, que ens disposarà a viure els esdeveniments de la Passió i mort de Jesús, i gaudirem després de l'alegria de la resurrecció.

Segur que durant la Quaresma ens hem preguntat què hem de fer per preparar-nos millor i acollir el clam del profeta Joel que vam recordar el Dimecres de Cendra: «Esquinceu-vos el cor i no els vestits. Convertiu-vos al Senyor!» El mateix Dimecres, a l'evangeli, Jesús ens recordava que les obres de penitència són la pregària, l'almoina i el dejuni. Amb elles, i amb qualsevol altra pràctica penitencial, aprenem a reconèixer i agrair els dons de Déu, a dominar els nostres afanys de suficiència i a repartir els nostres béns entre els més necessitats, com ens ho recorda la litúrgia de la Quaresma.

Però ara voldria que consideréssim un altre mitjà que té una importància capital en la vida cristiana: el sagrament de la penitència, que fa actual l'eficàcia redemptora del misteri pasqual de Crist. Amb el gest de l'absolució que rebem quan ens apropem a la confessió, i que el sacerdot pronuncia en nom de l'Església i amb un poder que ve de Crist, participem d'un meravellós esdeveniment de gràcia.

En alguns ambients es palesa un cert descuit d'aquest sagrament. Sembla com si la confessió personal dels pecats fos una cosa que no va amb l'home d'avui, tan autosuficient i aparentment poc necessitat de ser perdonat de res; i en canvi, si ho pensem bé, ens adonem que tant la remissió dels pecats com «tocar» la consoladora misericòrdia de Déu són coses absolutament necessàries per als homes i dones de totes les èpoques.

Amb el perdó que ens ve de Déu podem captar una mica millor la realitat del pecat i reforçar la decisió d'evitar-lo i de buscar l'amistat amb ell; i, alhora, es manifesta la sobreabundant potència renovadora de l'amor diví que ens torna a donar vida. Però, a més, els sacerdots, i també els fidels, tenim l'experiència que el consol, la pau i l'alegria són també efecte d'aquest sagrament.

Fa ja uns quants anys, a les vespres del dia de Nadal, Joan Pau II es dirigia als milers de fidels que s'havien congregat a la plaça de Sant Pere del Vaticà; hi havia molts nens que anaven amb els seus pares a beneir la figureta del Nen Jesús. El Sant Pare els animava a preparar-se per al Nadal acudint al sagrament de la penitència, i, quan va interrompre les paraules perquè la gent aplaudia, es va sentir, en veu baixa, com parlant per a ell mateix, però amplificat el so pel micròfon que tenia davant, que deia: «Sí, el Sant Pare també s'anirà a confessar.»

Els qui s'estimen volen estar junts, units. Els cristians estimem Déu i estem tan units a ell que combreguem el seu cos i la seva sang: cos que s'entrega i sang que es vessa, tal com rememorarem d'aquí a uns dies. Apropem-nos durant aquestes jornades al sagrament de la reconciliació per purificar el cor i rebre Jesús ben disposats.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

MÓN ENDINS

023. LA GRAN NOTÍCIA SOBRE JESÚS

4 de març de 2007

Recentment, un reconegut cineasta ha fet un documental sobre la suposada descoberta de la tomba de Jesucrist. Aquesta «descoberta», segons ell, confirmaria la relació de Jesús amb Maria Magdalena i la falta de veracitat del misteri central de la fe cristiana: la resurrecció, que seria una enganyifa

mantinguda al llarg del temps per obscurs interessos. Ja es veu que la figura de Jesús continua despertant interès, i potser més encara darrerament.

Que es diguin falsedats sobre la resurrecció de Crist no ens ha d'estranyar. Van començar el mateix dia de la Pasqua, quan les autoritats religioses jueves van ordenar dir, als soldats que vigilaven la tomba, que mentre dormien uns deixebles de Crist havien robat el seu cadàver. L'evangeli, escrit unes dècades després, diu que aquella mentida dura «fins al dia d'avui» (Mt 28,15).

Jesús, Déu i home, que per als cristians és un model a seguir, el nostre redemptor i qui omple de sentit les nostres vides, és notícia. Ho va ser quan anava pels camins de Galilea i Judea: els seus miracles i ensenyaments i el seu amor despertaven l'interès de moltes persones. Possiblement, la notícia més gran que va protagonitzar —la gran notícia— va ser que morís a la creu i que al tercer dia ressuscités.

És aquesta notícia —aquesta bona notícia, la bona nova— la que hem escampat als seus seguidors al llarg de les generacions fins al dia d'avui. La resurrecció de Crist dóna sentit a la nostra fe i ens omple d'esperança. Per tant, és natural que vulguem donar-la a conèixer perquè tothom se n'assabenti.

Però la notícia és tan impressionant, i les seves conseqüències tan grans, que sempre hi ha hagut qui no s'ho creu o qui s'entesta a negar-ho. I efectivament, fins al dia d'avui arriben informacions que volen desacreditar la resurrecció. Des del punt de vista comercial, es tracta d'unes hipòtesis atractives. Ara bé: què hi ha de cert, en això que diu el documental? Un dels primers arqueòlegs que va examinar aquesta tomba l'any 1980, l'israelià Amos Kloner, ha assegurat que l'afirmació del documental «no es basa en proves i només és un intent de vendre».

Quan Joan Pau II va publicar la seva encíclica *Fides et ratio* animava a investigar la veritat de totes les coses, sabent que no eren possible contradiccions entre la fe i la raó, perquè ambdues són creacions de Déu. L'Església no està interessada a ocultar res, sinó a explorar la veritat. Per això lamenta que s'aprofiti la vida de Jesucrist, tan sagrada per a milions de creients, per enviar missatges confusos d'històries irrealment presentades com a espectaculars troballes modernes que posen en qüestió els ensenyaments de vint segles.

El que hem de fer es desagreguar, aclarir les coses, utilitzar arguments no només fonamentats en la fe, sinó també en la història i l'arqueologia autèntica, per evitar que persones menys informades puguin plantejar-se la veracitat del que els cineastes els presenten com a cert.

Ens dol que la figura amorosa de Crist sigui tractada d'aquesta manera als llibres o a la pantalla, però és una ocasió perquè aprofundim i divulguem

la veritat històrica d'aquell que va dir: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida» (Jn 14,6). En aquest sentit, pot ajudar-nos el llibre que ben aviat publicarà Benet XVI sobre Jesús. L'esperem amb interès.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

024. LA DIGNITAT DE LA DONA

11 de març de 2007

El dijous 8 de març s'ha celebrat arreu del món el Dia de la Dona Treballadora. En aquesta expressió podríem dir que s'hi inclouen totes les dones, perquè totes tenen una feina, i fins i tot dues, si a part del treball de la llar i de cuidar especialment els fills, tenen també un treball fora de casa i fan compatibles ambdues feines.

Aquesta jornada va néixer per reivindicar la dignitat laboral de la dona, fins fa poc temps discriminada en l'àmbit del treball, i la presència en la vida pública. Només cal veure, en el marc dels drets i deures, que fins al mes de març de l'any 1907, ara fa precisament cent anys, no van tenir presència als Parlaments, i en molts països durant molts anys se'ls va negar el dret a vot. A l'Estat espanyol, en concret, el van obtenir per primera vegada, l'any 1933.

Actualment, no solament en la vida política, sinó en el món del treball, les dones ocupen funcions que abans els eren negades. L'Església celebra que s'acabi aquesta discriminació i vol denunciar que encara continuen produint-se situacions d'injustícia. Les més evidents són la discriminació de sous per un treball equivalent, o les dificultats de contractació per motius de maternitat. Les entitats i empreses que actuen amb aquests prejudicis es perden l'aportació inigualable que el geni femení els podria aportar.

A començaments de l'actual mes de març, l'observador permanent de la Santa Seu a l'ONU va intervenir en el marc de la Conferència Mundial de la Dona per posar de relleu les nafres que encara té la societat, en la qual les dones són sovint víctimes, com la violència domèstica, l'explotació sexual, la consideració com a dones-objecte o l'avortament presentat com un fals alliberament. Enfront d'això recorda la presència indispensable de les dones a la llar, a les fàbriques i oficines i a molts treballs assistencials, a parròquies, associacions i moviments.

Joan Pau II ja posava en relleu aquestes llums i ombres l'any 1988 en la seva carta apostòlica *La dignitat de les dones* i a la *Carta a les dones* de l'any 1995, on agràia les aportacions que fan en diferents aspectes de la seva vida. No em resisteixo a resumir-ho per acabar aquest article:

«Et dono gràcies dona-mare, que converteixes el si matern, amb l'alegria i dolors del part, en una experiència única. [...] Et dono gràcies, dona-

esposa, que uneixes irrevocablement el teu destí al d'un home, mitjançant una relació de lliurament recíproc, al servei de la comunió i de la vida. [...] Et dono gràcies, dona-filla i dona-germana, que aportes al nucli familiar i al conjunt de la vida social les riqueses de la teva sensibilitat, intuïció, generositat i constància. Et dono gràcies dona-treballadora, que participes en tots els àmbits de la vida social, econòmica, cultural, artística i política. [...] Et dono gràcies, dona-consagrada, [...] que t'obres amb docilitat i fidelitat a l'amor de Déu ajudant l'Església i tota la humanitat. Et dono gràcies, dona, pel fet mateix de ser dona! Amb la intuïció pròpia de la teva feminitat contribueixes a la plena veritat de les relacions humanes.»

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

025. L'EUCARISTIA I ELS ALTRES SAGRAMENTS

18 de març de 2007

Aquesta setmana Benet XVI ha fet pública l'exhortació apostòlica sobre «L'eucaristia, font i culminació de la vida i missió de l'Església». Aquest document ha estat escrit després de prendre en consideració els treballs sinodals sobre eucaristia i Església de l'octubre de l'any 2005. Recomano vivament a tots els fidels la seva lectura i espero que els ajudi en la seva fe.

Avui només m'he fixat en un punt que desenvolupa el Sant Pare en aquest document, que és la relació entre l'eucaristia i els altres sis sagraments. La voluntat del Papa és «donar en l'Església un nou impuls a favor de l'eucaristia». Per això posa de relleu que és el més important dels set sagraments i mostra la seva preeminència en el conjunt.

El baptisme és la porta que ens fa cristians, i tant ell com la confirmació troben en l'eucaristia el seu sentit i la seva plenitud. Per això considera molt important una bona preparació per a la primera comunió, dia molt especial que els nens poden recordar tota la vida, com va ser en el seu cas.

L'eucaristia també té una relació directa amb la reconciliació, per la necessitat d'anar ben preparat a l'encontre amorós amb Déu en el moment de prendre la comunió. Si hem pecat greument estem obligats a acudir al sagrament de la penitència abans d'atansar-nos a la taula eucarística, però també si no han estat greus les nostres faltes és molt convenient la confessió freqüent. En aquest sentit, el document recorda que només en els casos excepcionals previstos es pot impartir l'absolució col·lectiva, alhora que recomana que els sacerdots prestin a aquest sagrament una atenció especial.

La significació també escatològica de l'eucaristia es mostra en l'aplicació del sagrament de la unció dels malalts acompanyada dels sants olis. Són

una font de consol per als malalts i les seves famílies aquelles paraules de Jesús: «Qui menja la meua carn i beu la meua sang té vida eterna i jo el ressuscitaré el darrer dia» (Jn 6,54).

Quan esmenta la relació evident del gran sagrament amb l'orde sagrat, ho fa recordant que els ministres són els únics que poden celebrar vàlidament l'eucaristia, i que en aquesta celebració els sacerdots no han de posar-se com a protagonistes, sinó que han de reproduir al més fidelment possible les paraules de Crist previstes a la litúrgia.

Finalment, la relació d'intimitat entre marit i muller en el matrimoni és signe de la que hi ha entre Crist i la seva Església. Per aquest motiu la fidelitat és obligada i la indissolubilitat és una nota característica que cal esforçar-se a mantenir.

Certament, les exigències de la vida cristiana poden semblar dures en moltes ocasions, però per això Déu ens va deixar l'eucaristia, que és pa del cel, aliment i força de l'esperit. Amb ella és possible seguir les petjades dels mateix Jesús, que ens va dir que el seu jou és suau i la seva càrrega, lleugera (cf. Mt 11,30).

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

026. UN JARDÍ QUE HEM DE CUIDAR

25 de març de 2007

Llegint les primeres pàgines de les memòries de Joseph Ratzinger, trobem una descripció gairebé poètica de la casa de camp que va comprar el seu pare als afores de Traunstein, on el Papa actual va viure anys feliços de la seva infantesa. Parla de la casa, de l'estable, de les muntanyes que veien des de la finestra, d'unes fonts properes, d'arbres fruiters, d'un hort envoltat de flors on conreaven verdures...

Segurament molts de nosaltres —en el meu cas a Guissona— també hem pogut gaudir quan érem nens de la bellesa de la natura, molt propera a casa nostra, que se'ns mostrava en tot el seu esplendor i era escenari dels nostres jocs infantils.

Gaudiem de l'entorn mediambiental sense cap especial preocupació per conservar-lo. Gràcies a una nova consciència, relacionada amb la industrialització, el desenvolupament urbà i els nous models de vida, cada dia que passa augmenta l'atenció per l'ecologia, entesa com a sensibilitat per conservar aquest món nostre lluny dels perills de destrucció que l'amenacen.

No podem malmetre aquesta mena de paradís terrenal que nosaltres hem tingut ocasió de gaudir, sinó que l'hem de conservar al més intacte possible per a les noves generacions.

Escric això en començar la primavera, l'estació que en el nostre hemisferi és com un esclat de la bellesa de la creació. I ho faig en uns moments en què la comunitat científica debat ja com una hipòtesi no gens menyspreable que ens trobem davant una amenaça de canvi climàtic d'imprevisibles conseqüències.

Certament, l'Església no pot fer seves unes o altres hipòtesis sobre aquests temes, o proposar mesures concretes per corregir els problemes, però sí que es fa solidària de la preocupació per mantenir un medi ambient adequat, i amb la necessitat d'estalviar l'energia, l'aigua i els elements vius de la natura.

Déu va fer l'home rei de la Creació, però no un rei absolut, sinó un administrador que té cura de l'entorn, i fent-ho té cura de si mateix. L'Església celebra la consciència ecològica de les noves generacions i anima a viure en primer lloc una ecologia humana, de protecció de la vida de les persones, que no està renyida, sinó al contrari, amb vetllar per la vida dels animals, els vegetals i tota la natura que li ha estat donada perquè la treballi amorosament.

Sobre ecologia va parlar Benet XVI a l'inici d'any, en ocasió de la Jornada Mundial de la Pau: «La humanitat, si té veritable interès per la pau, ha de tenir sempre present la interrelació entre l'ecologia natural, és a dir, el respecte per la naturalesa, i l'ecologia humana. L'experiència demostra que tota actitud irrespectuosa amb el medi ambient comporta danys a la convivència humana, i viceversa. Cada vegada es veu més clarament un nexa inseparable entre la pau i la creació i la pau entre els homes. L'una i l'altra pressuposen la pau amb Déu.» Prenguem-ne nota.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

PRESENTACIÓ

del llibre 'InSede', memòria de les accions de restauració, consolidació i investigació de la Catedral de Tarragona

Una venerable i atenedible tradició vincula l'origen del cristianisme de Tàrraco a la predicació apostòlica de l'apòstol sant Pau. La llavor apostòlica va donar fruits, i ja a mitjans del segle III tenim la certesa documental de l'existència d'una significativa comunitat cristiana que va ser provada pel martiri un 21 de gener de l'any 259. És així que durant les persecucions dels emperadors Gal·liè i Valerià, van ser immolats a l'amfiteatre de la ciutat el bisbe de Tàrraco, sant Fructuós, i els seus diaques, sant Auguri i sant Eulogi.

Durant l'època tardoromana la nostra Església metropolitana i primada va jugar un paper molt important com a dinamitzadora d'una intensa

activitat conciliar al servei de l'evangelització i de l'organització eclesial de la província Tarraconense. No sabem amb exactitud on es va erigir la primera catedral, però les fonts sí que ens indiquen que la Catedral visigòtica advocada com a Santa Jerusalem es va bastir en l'àrea de l'actual conjunt catedralici. Aquesta època de gran fecunditat espiritual i cultural es va interrompre bruscament a inicis del segle VIII.

Quatre centúries més tard la seu metropolitana i primada va ser restaurada. El signe més evident d'aquesta justa restitució va ser l'edificació d'una nova catedral, que va ser consagrada per l'arquebisbe Joan d'Aragó l'any 1331. L'Església de Tarragona va jugar durant tota l'època medieval i moderna un paper fonamental restablint l'activitat conciliar de l'antiguitat, contribuint a la vertebració i organització del territori, potenciant programes socials i difonent la cultura i el progrés. Durant aquests segles, diferents iniciatives eclesiàstiques i civils van servir per ampliar i embellir la Catedral. Capelles gòtiques, renaixentistes, barroques... van acabar modelant el temple que avui admirem. Just és, doncs, que, en el segle XXI, la Catedral demani a la seva Església i a la seva societat sensibilitat i recursos per a mantenir tan preuat do i poder llegar-lo a les futures generacions.

La síntesi de tota aquesta història resta condensada al nostre temple catedralici. A l'aixopluc dels seus murs pressentim el pes de les seves vivències com si d'un organisme viu es tractés. Impregnats d'humilitat davant de la porció ínfima que ocupa el nostre temps entre tan imponent monument, hom se sent cridat, des de la responsabilitat eclesial conferida, a posar al servei de la comunitat de creients i de la societat tots els esforços per ajudar les persones en el seu creixement espiritual i intel·lectual.

La Catedral és el símbol per excel·lència de tota la nostra arxidiòcesi, l'Església mare, la casa pairal on tots els fills tenen estada. És l'espai que custodia la càtedra de Fructuós i des de la qual la predicació apostòlica es perpetua en el temps generació rere generació. Totes les pedres que basteixen aquesta magnífica construcció són la representació simbòlica de tots els cristians que, com pedres vives, formen el cos místic de Jesucrist. Cal que la nostra Catedral continuï essent un lloc ben conservat i dignificat per tot allò que representa. La Catedral està cridada a aixoplugar les celebracions litúrgiques, a ser punt de trobada d'excepció entre l'home i Déu i un referent per a tota persona que, perduda enmig d'una societat sovint ferotge, trobi en aquests murs consol i descans espiritual.

La Catedral també és un testimoni històric singular que ens evoca l'inexorable pas del temps, i per tant mestra d'història i de vida. És fascinant descobrir que les seves estructures actuals són resultat d'una especial metamorfosi conduïda per les vicissituds dels segles i l'acció de la Providència. D'espai militar romà a gran conjunt cultural pagà, de catedral visigòtica a catedral medieval. I encara la seva evolució continua. La nostra Catedral

és un patrimoni viu, una inexorable i rica font de cultura i d'elevats valors estètics. No la mireu només com un patrimoni tangible. En aquests murs s'ha generat i continua generant-se literatura, pensament, activitat docent, activitat científica, activitat musical... patrimoni intangible, patrimoni humà!

Les pàgines d'aquest llibre registren la memòria de les accions de restauració, consolidació i investigació que en aquests últims anys s'han fet sobre la Catedral a través del seu Pla director a fi que el nostre temple catedralici brilli amb llum pròpia i li puguem arrencar primorosament els secrets històrics que encara s'amaguen en les seves estructures. Agraeixo de cor l'acció de totes les persones i les institucions que han fet i fan possible aquest gran projecte a glòria de Déu i al servei de totes les persones.

Els tècnics, tant arquitectes com arqueòlegs, que intervenen en aquest projecte us ofereixen en aquest estudi una síntesi del procés d'intervenció sobre el monument. La qualitat dels seus escrits i el magnífic cos fotogràfic que ofereix aquesta bellíssima edició faran comprendre al lector la magnitud dels treballs i els sorprenents resultats que esdevenen esperançadors i estimulants per continuar treballant per la nostra Catedral, la nostra església mare.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, març de 2007

ENTREVISTA

per al setmanari del Penedès '3 de 8'

Nom: Jaume Pujol Balcells.

Procedència: Guissona (Lleida).

Quina és la funció d'un arquebisbe?

La paraula *bisbe* significa en grec 'guardià', 'inspector', 'pastor', i a les primeres comunitats paulines Timoteu i Titus apareixen com a tals (cf. 1Tm 3,1-7; Tt 1,7-9).

Un bisbe és un successor dels apòstols. La seva funció és fer que es continuï la missió i la presència de Jesús a la terra, en col·laboració amb els altres bisbes de tot el món presidits pel Sant Pare. Naturalment això no ho podem fer sols els bisbes, i ho hem de fer entre tots els cristians, però als bisbes, amb el sant Pare, Jesús ens ha confiat la plena responsabilitat que es faci, ja que hem de ser els continuadors dels apòstols.

El bisbes reben la plenitud del sagrament de l'orde; són «els principals dispensadors dels misteris de Déu i els moderadors, promotors i responsables

de tota la vida litúrgica». Només els bisbes tenen la facultat d'administrar el sagrament de l'orde.

«El bisbe ha de ser considerat el gran sacerdot del seu ramat, del qual d'alguna manera deriva i depèn la vida en Crist dels seus fidels. Per això, cal que tots donin el màxim d'importància a la vida litúrgica de la diòcesi al voltant del bisbe, sobretot en l'església catedral; convençuts que la manifestació principal de l'Església es troba en la participació plena i activa de tot el poble sant de Déu en les mateixes celebracions litúrgiques, sobretot en la mateixa eucaristia, en una única oració entorn d'un únic altar presidit pel bisbe envoltat del seu presbiteri i ministres» (Concili Vaticà II, Constitució dogmàtica *Sacrosanctum Concilium*, sobre la sagrada litúrgia, 41). El bisbe té també la responsabilitat de la pastoral de la diòcesi.

Un *arquebisbe*, però, té a més la responsabilitat de coordinar i presidir un conjunt de bisbes d'uns bisbats veïns. En el cas de Tarragona, el bisbe està al càrrec d'una diòcesi que és metropolitana, i per això el territori s'anomena arxidiòcesi, i dels bisbats que en depenen se'n diuen bisbats sufraganis (o diòcesis sufragànies), i el bisbe rep el nom d'*arquebisbe*. Això no fa, però, des del punt de vista de l'orde, que l'arquebisbe sigui diferent dels altres bisbes, sinó que té la mateixa plenitud d'orde que aquells que són bisbes d'una diòcesi local (o sufragània). Les diòcesis que depenen de la seu metropolitana de Tarragona en aquest moment són Girona, Lleida, Solsona, Tortosa, Urgell i Vic.

Quines són les tasques que desenvolupa en la seva professió?

El meu dia comença amb la pregària. Despatxo les qüestions que arriben de fidels, religiosos, preveres, grups d'Església o entitats socials. Celebro l'eucaristia i despatxo amb el vicari general les qüestions que afecten el govern de l'arxidiòcesi.

Després ja tinc el dia programat amb visites que em vénen a demanar consell, llum sobre un tema, consol davant les dificultats d'un projecte o realitat... O vaig a fer les visites a organismes d'Església, malalts, etc. planificades per a aquell dia.

El bisbe és un pare que viu pels seus fills i que, juntament amb els seus sacerdots, està al servei de les ànimes de la seva diòcesi, per formar consciències i fer-les créixer en la fe.

Els bisbes són per voluntat divina els pastors de l'Església, i la seva tasca és ensenyar l'evangeli, santificar i ser guies espirituals, en comunió jeràrquica amb el successor de Pere i amb els altres membres de col·legi episcopal. D'aquí que té una vinculació molt especial amb l'Església universal.

És molt necessari el temps personal dedicat a l'espiritualitat i a la formació permanent per acompanyar i créixer en la caritat pastoral. Ningú no queda exclòs del cor i les pregàries del bisbe.

El bisbe és pare i pastor de la diòcesi; el mou un esperit de servei i vigilància per la vida diocesana. El bisbe té la responsabilitat de guiar el govern pastoral de la seva diòcesi, és el centre de la unitat de l'Església particular i ha d'involucrar-hi la família diocesana, amb uns principis molt clars de veritat, col·laboració, respecte per les competències; ha posar les persones adequades en llocs escaients de justícia i de legalitat en aquest govern.

El bisbe ha de ser també mestre de la fe i anunciador de la Paraula. Ha de prioritzar l'evangelització i donar importància a la catequesi; tanmateix, té una especial cura dels diferents àmbits i mitjans per a la difusió de l'evangeli.

El bisbe té també la missió santificadora del poble cristià, ha de vetllar pel caràcter central de la litúrgia en la vida de la diòcesi, especialment de la celebració eucarística. Aquí podríem parlar de temes tan importants com el caràcter central del diumenge, la importància de la pietat popular, la cura dels llocs sagrats, etc.

Una part important de la tasca del bisbe és la visita pastoral que fa a les comunitats parroquials de la seva diòcesi.

Cada curs cada bisbat determina uns àmbits de la pastoral del seu territori que es volen treballar amb més dedicació, el que se'n diu el Pla pastoral diocesà. El bisbe, com a cap principal de la diòcesi també treballa seguint la línia que li marca aquest Pla per a cada curs, això no vol dir que deixi de banda altres sectors de la pastoral.

Voldria remarcar, finalment, que tot el que fa el bisbe per a la diòcesi és una forma de servir dins l'Església. Als ulls de Déu, el més important no és el càrrec que un ocupi —arquebisbe, bisbe, capellà, estudiant, professional liberal, obrer...—, sinó l'amor que posi en allò que fa. En aquest sentit, qualsevol cristià té la mateixa obligació que un bisbe d'estimar Déu per damunt de totes les coses.

És aquesta una professió equitativa quant a gènere?

Ningú, sigui dona o home, no té dret al sacerdoci. Jo tampoc he reclamat «el dret a ser ordenat», perquè no ho és pas. A l'evangeli veiem com Jesús va escollir els primers bisbes, que van ser els apòstols: Ell va escollir els qui va voler cridar, que van ser dotze dels milers de deixebles que el seguien. En resum: per ser bisbe o sacerdot cal reunir unes condicions precises, la primera de les quals és ser cridat per Déu a través dels seus representants. En aquest sentit, ser bisbe o sacerdot és quelcom que no és equitatiu per a ningú, independentment del gènere.

En els seus dos mil anys d'història, l'Església ha entès que Jesús ho va voler així, i per això només ha cridat homes a fer aquesta tasca.

L'Església reconeix la igualtat de drets de l'home i de la dona en l'Església, però aquesta igualtat de drets no implica identitat de funcions. I

tanmateix, aquesta diferència de funcions no concedeix un valor superior a l'home sobre la dona, ja que els més grans en l'Església no són els sacerdots, sinó els sants.

Quins són els càrrecs o funcions als quals pot accedir una dona?

Com us deia abans, l'Església reconeix la igualtat de drets de l'home i la dona en l'Església. En molts moments les dones participen de la vida de l'Església sense cap tipus de discriminació, també en consultes i en l'elaboració de les decisions en els consells, sínodes diocesans i concilis particulars.

No hem d'entendre l'Església com una jerarquia de poder. Si ho fem així es destrueix la naturalesa de l'Església, perquè no ens associem per exercir el poder, sinó que formem part de l'Església perquè ens dona vida eterna. Dins l'Església hi ha el sacerdoti comú de tots els fidels —homes i dones—, i el sacerdoti ministerial que correspon només als homes, entre d'altres raons perquè la santa missa no és només una evocació simbòlica o commemorativa, sinó la renovació del sacrifici de la Creu, i com que Jesús era un home, i el sacerdot a la santa missa presta el seu cos a Crist, és per això que queda reservat als homes, perquè Jesús era un home. Podem al·legar que Jesús no va cridar cap dona quan va triar els dotze apòstols, tot i que sempre anaven amb ells. Tampoc ho van fer els apòstols quan van designar els seus successors. I això no vol dir un menyspreu cap a la dona.

No es requereix ser sacerdot per assolir la santedat, ni l'ordenació no ha de ser considerada un premi del qual es priva les dones. Es tracta d'un servei que correspon als homes.

Maria, la mare de Jesús, associada més que ningú al ministeri de Jesús, no va ser cridada al sacerdoti.

Al començament de l'evangeli trobem el sí d'una dona; al final, trobem altres dones, que van a despertar els apòstols per comunicar la notícia de la resurrecció. Les dones són convidades a transmetre la paraula: hi ha místiques, teòlogues, doctores de l'Església. A quasi tot Europa la conversió d'un poble va començar per l'acció d'una dona: Clotilde a França, Berta a Anglaterra, Olga a Rússia, per no parlar de Teodòsia a Espanya i Teodelinda a la Llombardia.

Hi ha moltes dones que assumeixen les més àmplies tasques d'ensenyament de la religió i de la teologia. Totes, segons la seva vocació i àmbit de missió, trobaran la millor manera de servir Jesucrist en l'Església.

Què predica la doctrina catòlica?

L'Església del Senyor té una sola revelació, però aquesta té dues fonts: la Bíblia i la Tradició apostòlica. Cada diumenge, en la celebració de la

missa, els catòlics proclamen amb goig el credo, que és el compendi de la professió de la nostra fe:

- Crec en un Déu: «el nostre Déu és l'únic Senyor» (cf. Dt 6,4; Mc 12,29).
- Pare totpoderós: el que és impossible per als homes és possible per a Déu (cf. Lc 18,27).
- Creador del cel i de la terra: al començament de tot, Déu va crear el cel i la terra (cf. Gn 1,1).
- Crec en Jesucrist: ell és la imatge mateixa del que Déu és (cf. Hb 1,3).
- Únic fill seu: «Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna» (Jn 3,16).
- I Senyor nostre: Déu fa a Jesús Senyor i Messies (cf. Ac 2,36).
- El qual fou concebut per obra i gràcia de l'Esperit Sant: «L'Esperit Sant vindrà sobre teu i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit que naixerà serà sant i l'anomenaran Fill de Déu» (Lc 1,35).
- Nasqué de Maria Verge: «Tot això va succeir perquè es complís allò que el Senyor havia anunciat pel profeta: La verge concebrà i tindrà un fill, i li posaran el nom d'Emmanuel, que vol dir 'Déu amb nosaltres'» (Mt 1,22-23).
- Patí sota el poder de Ponç Pilat: «Llavors Pilat féu assotar Jesús. Els soldats li van posar al cap una corona d'espines que havien trenat i el cobriren amb un mantell de porpra» (Jn 19,1-2).
- Fou crucificat: «Portant-se ell mateix la creu, va sortir cap a l'indret anomenat "Lloc de la Calavera", que en hebreu es diu Gòlgota. Allà el crucificaren, juntament amb dos més, un a cada banda, i Jesús al mig. Pilat va fer escriure un rètol i el féu posar a la creu. Hi havia escrit: "Jesús de Natzaret, el rei dels jueus"» (Jn 19,17-19).
- Mort i sepultat: «Jesús va cridar amb tota la força: "Pare, confio el meu alè a les teves mans. I havent dit això, va expirar» (Lc 23,46). Un home d'Arimatea «va baixar-lo de la creu, l'embolcallà amb un llençol i el va dipositar en un sepulcre tallat a la roca, on encara no havien posat mai ningú» (Lc 23,53).
- Davallà als inferns: «El seu cos va ser mort, però l'Esperit el féu viure. Llavors anà a dur la seva proclama als esperits empresonats» (1Pe 3,18-19).
- Ressuscità el tercer dia d'entre els morts: «Crist morí pels nostres

pecats, com deien ja les Escriptures, i fou sepultat; ressuscità el tercer dia» (1Co 15,3-4).

- Se'n pujà al cel, seu a la dreta de Déu Pare totpoderós: «Jesús, el Senyor, [...] fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu». El Senyor Jesús va ser dut al cel i es va asseure a la dreta de Déu» (Mc 16,19).
- D'allí ha de venir a judicar els vius i els morts: «Ell ens ordenà que prediquéssim al poble i testimoniéssim que Déu l'ha constituït jutge de vius i de morts» (Ac 10,42).
- Crec en l'Esperit Sant: «Perquè Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat el seu amor en els nostres cors» (Rm 5,5).
- La santa mare Església catòlica. És santa: «L'Església [...] als ulls de la fe és indefectiblement santa» (*Lumen gentium*, 39). L'Església és, doncs, «poble sant de Déu» (*Lumen gentium*, 12), i els seus membres són anomenats «sants» (Ac 9,13; 1Co 6,1.16,1). És catòlica: «I jo et dic que tu ets Pere ['pedra'], i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església, i les forces del reialme de la mort no la podran dominar» (Mt 16,18). És apostòlica: el Senyor Jesús va dotar la seva comunitat d'una estructura que romandrà fins a la plena consumació del regne de Déu. Abans de res hi ha l'elecció dels dotze amb Pere al capdavant (cf. Mc 3,14-15); ja que representen les dotze tribus d'Israel (cf. Mt 19,28 i Lc 22, 30), ells són els fonaments de la nova Jerusalem (cf. Ap 21,1-27). Els Dotze (Mc 6,7) participen en la missió de Crist, en el seu poder, i també en la seva sort (cf. Mt 10,25 i Jn 15,20).
- Crec en la comunió dels sants: «Vaig veure que hi havia una multitud tan gran que ningú no l'hauria poguda comptar. Eren gent de totes les nacions, tribus, pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell» (Ap 7,9).
- La remissió dels pecats: «A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats; a qui no els perdoneu, li quedaran sense perdó» (Jn 20,23).
- La resurrecció de la carn: Crist donarà nova vida als seus cossos mortals (cf. Rm 8,11).
- I en la vida perdurable. Amén: «El Senyor Déu els il·luminarà, i regnaran pels segles dels segles. Déu el Senyor els donarà la seva llum, i ells regnaran per tots els segles» (Ap 22,5). Així ho crec i ho firmo.

Si voleu ampliar aquesta qüestió teniu una gran eina tant en el *Catecisme de l'Església catòlica* com en el *Compendi del Catecisme de l'Església catòlica*. Aquest últim conté, de manera concisa, tots els elements essencials i fonamentals de la fe de l'Església. Tant l'un com l'altre s'articulen en quatre parts corresponents a les lleis fonamentals de la vida en Crist.

- La primera part, titulada «La professió de la fe», conté una síntesi de la *lex credendi*, de la fe professada per l'Església catòlica.
- La segona part, titulada «La celebració del misteri cristià», presenta els elements essencials de la *lex celebrandi*, de la vida sacramental. En ella els fidels experimenten i donen testimoniatge, en cada moment de la seva existència, de l'eficiència salvífica del misteri pasqual, per mitjà del qual Crist ha consumat l'obra de la nostra redempció.
- La tercera part, titulada «La vida en Crist», presenta la *lex vivendi*, és a dir, el compromís que tenen els batejats de manifestar en els seus comportaments i en les seves decisions ètiques la fidelitat a la fe professada i celebrada. Els fidels estan cridats pel Senyor Jesús a realitzar les obres que es corresponen a la seva dignitat de fills del Pare en la caritat de l'Esperit Sant.
- La quarta part, titulada «La pregària cristiana», ofereix una síntesi de la *lex orandi*, la vida d'oració. A exemple de Jesús, model perfecte d'orant, també el cristià està cridat al diàleg amb Déu en la pregària, de la qual és una expressió privilegiada el parenostre, l'oració que ens va ensenyar Jesús mateix.

Altres parts de la doctrina catòlica que són diferents de la de la resta dels cristians són la creença en el dogma de la Immaculada Concepció i en l'assumpció de Maria, mare de Jesús, així com la fe en l'autoritat espiritual efectiva de l'Església per a perdonar pecats, mitjançant el sacrament de la penitència i les indulgències.

Un altre dogma de fe, per l'Església catòlica romana, és la creença en l'eucaristia i en la seva transsubstanciació, ja que el pa i el vi presentats a l'altar es transformen realment en el cos i en la sang de Crist.

Quina és la visió que concedeix a la dona el catolicisme?

La dona té la mateixa dignitat que l'home: no hi ha distincions entre home i dona, ni entre grans i petits, malalts i sans, persones de diferents races, procedències, llengües. Cadascun dels homes i dones hem merescut que Jesús morís a la Creu per la nostra salvació individual: tots valem, doncs, el mateix. Déu demana a tots el mateix: estimar-lo sobre totes les coses i al proïsme com a nosaltres mateixos.

Les idees següents són d'una conferència del professor Michael F. Hull, de Nova York, pronunciada a la Congregació Vaticana per al Clergat (29 d'octubre de 2002), sobre el tema de les dones en la Sagrada Escripura.

La bondat del Senyor per al seu poble, homes i dones, exemplifica la realitat de la dignitat humana en l'ordre creat. Des del principi, homes i dones van ser fets a *imago Dei*, i gràcies a l'encarnació tots els homes i dones estan convidats a participar dels fruits de la Passió i la resurrecció. La

imatge que ens presenta l'Antic Testament de les dones fa òbvia el respecte i compassió de Déu per elles.

Pel que fa a la nostra edat contemporània, en començar el tercer mil·lenni del cristianisme, les dones han de veure el seu paper en la història de la salvació com una mica crític per a la revelació i redempció de Déu. Les dones necessiten centrar-se en els beneficis de Déu envers elles, especialment en la seva elecció d'una dona com a mare del seu Fill.

El cim de la gratuïtat de Déu i el testimoniatge col·lectiu de la Bíblia demostren la importància de les dones en la voluntat salvífica de Déu. Des del principi, homes i dones han estat cridats a la unió amb Déu. De fet, és una dona, parlant a altres dones, qui resumeix tot el testimoniatge bíblic presentat a la humanitat, quan Isabel diu a Maria: «Feliç tu que has cregut: allò que el Senyor t'ha anunciat es complirà!» (Lc 1,45).

Quin és el missatge de la Bíblia en relació amb la dona?

Les idees són d'una conferència del professor Michael F. Hull, de Nova York, pronunciada a la Congregació Vaticana per al Clergat (29 d'octubre de 2002), sobre el tema de les dones en la Sagrada Escripura.

El testimoniatge bíblic de les dones mostra que comparteixen íntimament amb els homes els moments bíblics més significatius. Els esdeveniments bíblics transcendents de l'elecció i de la redempció no tenen diferències de sexe; són moments d'una identificació entre Déu i la humanitat que com millor s'entenen és d'acord amb una experiència humana unificada, més que d'acord amb alguna possible forma de tensió entre l'home i la dona. No obstant això, en el moment podem distingir les figures.

El llibre del Gènesi parla de la creació d'una manera sintètica i amb un llenguatge poètic i simbòlic, però profundament veritable: «Déu va crear l'home a imatge seva, el va crear a imatge de Déu, creà l'home i la dona» (Gn 1,27). «No és bo que l'home estigui sol. Li faré una ajuda que li faci costat» (Gn 2,18). En la creació de la dona està inscrit, doncs, des de l'inici el principi de l'ajuda: ajuda no unilateral, sinó recíproca: home i dona són així complementaris. Només gràcies a la dualitat del «masculí» i del «femení» l'«humà» es realitza plenament.

Després de crear els éssers humans home i dona, Déu els diu: «Ompliu la terra i domineu-la» (Gn 1,28). No els dona només el poder de procrear per perpetuar el gènere humà i la vida familiar, sinó la construcció mateixa de la història, administrant els seus recursos amb responsabilitat.

Un examen de totes les dones de la Bíblia, igual que un examen de tots els homes de la Bíblia, es presentaria feixuc i desarticulat. Però un examen d'unes quantes dones clau ens donarien llum sobre el tema. Començarem pel principi de l'Antic Testament i continuarem pel Nou Testament,

L'Antic Testament és la història de l'elecció. És la història de l'elecció d'un poble —homes i dones— per part de Déu. Adam i Eva gaudien conjuntament dels dons preternaturals. Això es fa especialment commovedor quan veiem que cadascun menja individualment de la fruita prohibida. El pecat de desobediència no li ve a un per culpa de l'altre: ambdós són culpables i ambdós són castigats.

No obstant això, la pèrdua dels dons preternaturals i el bandejament del jardí de l'Edèn no causa la aniquilació de la «imatge de Déu» o la dependència de la humanitat de Déu. Adam i Eva són els procreadors, i és Eva qui reconeix que el seu primer fill, Caïn, és un do de Déu: «He procreat un noi, gràcies al Senyor» (Gn 4,1). Així mateix, Eva va veure la mà de Déu en el naixement de Set per a restaurar la pèrdua d'Abel; és amb el naixement del primer fill de Set que els homes van començar a invocar el nom del Senyor (cf. Gn 4,25-26). I d'aquesta manera els homes i les dones van invocar el Senyor, amb freqüència amb resultats barrejats de confusió, destrucció i restauració, fins que el Senyor va escollir un altre home i una altra dona en les persones d'Abraham i Sara.

La crida inicial a Abraham (cf. Gn 12:1-3) no és feta a un individu solament, sinó a un home casat (cf. Gn 11,29). Així, Sara és dipositària integral de la promesa del Senyor de beneir Abraham, els seus descendents i la seva terra. Malgrat la covardia d'Abraham en oferir la seva esposa Sara al Faraó d'Egipte (cf. Gn 12,10-20) i a Abimèlec de Guerar (cf. Gn 20,1-7), el Senyor la protegeix. No obstant això, la falta de confiança d'Abraham en la força de Déu és paral·lela a la falta de confiança de Sara en la promesa de Déu.

És Sara qui envia Agar (l'egípcia) al seu marit per a forçar la promesa de Déu (cf. Gn 16,1-6); és Sara qui dubta de Déu i riu de la perspectiva d'un fill a la seva avançada edat (cf. Gn 18,9-15). L'intent de donar la volta al pla de Déu a través de la fecunditat vicarial d'Hagar amb Ismael és tant una falta d'Abraham com de Sara, i és rebutjada per Déu. Encara que Déu mostra compassió per Agar i Ismael, permetent-los de participar parcialment en les promeses fetes a Abraham (cf. Gn 16,7-14 i 21,13-21), no hi haurà hereu sense la intervenció directa de Déu i el seu reconeixement. Amb la intervenció divina (cf. Gn 21,1-2), Sara concep i dona a llum a Isaac.

Així també, el capítol 22 del Gènesi conta el reconeixement d'Isaac per Abraham com un do de Déu en una de les més commovedores perícopes de l'Antic Testament. Les benediccions sobre Abraham i Sara són abundants. La progènie és completa en Abraham i Sara. Només queda la terra. Sara es converteix en el signe pel qual Canaan serà reclamada per sempre pels descendents d'Abraham i Sara. A la mort de Sara, Abraham compra una cova a Efron l'Hitita a Canaan i l'enterra allí (cf. Gn 23,1-20), ja que resulta inversemblant que la mare i avantpassada sigui enterrada en sòl estranger.

Rebeca. D'igual manera, no és plausible que el seu fill, Isaac, pugui casar-se entre gent estrangera. Abraham encarrega als seus parents i als de la seva dona que li trobin una companya acceptable, Rebeca.

Isaac presenta la mateixa covardia que el seu pare; tal com va actuar el pare, actua el fill: està disposat a arriscar la integritat de Rebeca per a la seva pròpia seguretat (cf. Gn 26,1-11). El paper d'Isaac, a part d'engendrar Esaú i Jacob, és petit en comparació amb el de Rebeca.

És a Rebeca i no a Isaac a qui Déu revela la naturalesa que lluita en el seu ventre: que el petit usurparà el lloc del gran (cf. Gn 25,23). La preferència d'Isaac per Esaú no afavoreix el pla de Déu, però l'amor de Rebeca per Jacob és recompensat per la venda de la primogenitura per part d'Esaú. A més, gràcies a les seves maquinacions, és Rebeca qui serveix d'instrument a la voluntat de Déu d'obtenir la benedicció per a Jacob en comptes de per a Esaú, i és Isaac qui es queda en la foscor davant els plans de Déu. Esaú es casa entre estrangers, els hitites (cf. Gn 26,34-35).

L'enemistat entre els dos germans, que va començar en el ventre de Rebeca, continua com un motiu que es repeteix i que causa que Jacob es refugii amb els parents de Rebeca per a trobar una esposa acceptable, *Raquel*.

Jacob i Raquel es converteixen en els pares de les tribus que formen el poble hebreu. És a través del primer fill de Raquel, Josep, que la benedicció, la progènie i la terra arribaran a un compliment intermedi a Egipte. Raquel és la veritable esposa de Jacob, aquella que ell desitja i estima més, i la mare de Josep i Benjamí.

Raquel és aquella de qui Déu es recorda quan li concedeix de tenir un fill, Josep, i accedeix al seu desig per segona vegada amb Benjamí abans de la seva mort en el part (cf. Gn 30,23-24 i 35,16-18). A més, el seu cos es converteix en una altra marca per a reclamar Canaan, quan Jacob l'enterra a Betlem (cf. Gn 35,19 i 48,7).

I encara que cada tribu no està lligada a Raquel directament, els progenitors de la prosperitat a Egipte són els seus dos fills, Josep i Benjamí. Sense Raquel és impossible de concebre la fortuna i fertilitat dels hebreus com la van descobrir a l'inici de l'èxode. A partir d'Eva, de Sara, de Rebeca i de Raquel es constitueix i prospera tot un poble.

Quan és oprimint i esclavitzat aquell poble, són les dones —Xifrà i Puà, les llevadores, la germana no anomenada del faraó i la mare no anomenada de Moisès— qui protegeixen el futur capdavanter dels hebreus, Moisès, a qui Déu escull per a guiar el seu poble al compliment de l'elecció en la terra promesa, perquè Déu ha escoltat el crit de les seves súpliques (cf. Ex 3,7).

L'elecció del poble hebreu és precursora de la redempció de tots els

pobles en Jesucrist. I igual que les dones juguen un paper vital en l'elecció, també juguen un paper vital en la redempció.

Pel que fa al Nou Testament hi ha una catequesi de Benet XVI que pot il·lustrar el tema de les dones en el Nou Testament:

Fa pocs dies el Sant Pare Benet XVI va pronunciar la següent homilia que us pot servir: «Les dones al servei de l'evangeli» 14/02/2007. Escrit amb motiu del cicle de catequesi sobre els testimonis del cristianisme naixent.

Moltes figures femenines han ocupat un efectiu i preciós paper en la difusió de l'evangeli. El Senyor vol que aquests testimonis de l'evangeli, aquestes figures que han donat la seva contribució perquè creixés la fe en ell, siguin conegudes, i la seva memòria romanguí viva en l'Església. Històricament podem distingir el paper de les dones en el cristianisme primitiu, durant la vida terrenal de Jesús i durant les vicissituds de la primera generació cristiana.

Certament, com sabem, Jesús va escollir entre els seus deixebles dotze homes com a pares del nou Israel, «perquè estiguessin amb ell, i per a enviar-los a predicar» (Mc 3,14). Aquest fet és evident, però a més dels dotze, columnes de l'Església, pares del nou poble de Déu, va escollir també moltes dones que es poden comptar entre els deixebles.

Només puc esmentar breument aquelles que es van trobar en el camí del mateix Jesús, començant per la profetessa Anna (cf. Lc 2,36-38) fins arribar a la Samaritana (Jn 4,1-39), a la dona sirofenícia (Mc 7,24-30), a la dóna amb pèrdues (Mt 9,20-22) i a la pecadora (Lc 7,36-50).

Per al nostre argument són més significatives les dones que van ocupar un paper actiu en el marc de la missió de Jesús. En primer lloc, el pensament es dirigeix naturalment a la Mare de Déu, que amb la seva fe i la seva obra maternal va col·laborar de manera única en la nostra Redempció, fins al punt que Isabel va poder cridar-li que era «beneïda entre totes les dones» (Lc 1,42), i afegir: «feliç tu que has cregut» (Lc 1,45). Convertida en deixebla del Fill, Maria va manifestar a Canà la confiança total en ell (Jn 2,5) i el va seguir fins als peus de la Creu, on va rebre d'ell una missió maternal per a tots els seus deixebles de tots els temps, representats per Joan (Jn 19,25-27).

Hi ha, a més, diverses dones que, de diferents maneres, van gravitar entorn de la figura de Jesús amb funcions de responsabilitat. Són exemple eloqüent les dones que seguien Jesús per a servir-lo amb els seus béns. Lloc ens ofereix alguns noms: Maria de Magdala, Joana, Susanna, i «moltes altres» (Lc 8,2-3). Després, els evangelis ens diuen que les dones, a diferència dels Dotze, no van abandonar Jesús a l'hora de la Passió (cf. Mt 27,56.61 i Mc 15,40).

Entre elles destaca en particular M. Magdalena, que no només va estar

present en la Passió, sinó que es va convertir també en la primera testimoni i anunciadora del Ressuscitat (Joan 20,1.11-18).

També en l'àmbit de l'Església primitiva, la presència femenina no és ni de bon tros secundària. És el cas de les quatre filles del diaca Felip, el nom de les quals no és esmentat, residents a Cesarea, dotades totes elles, com diu sant Lluç, del «do de profecia», és a dir, de la facultat de parlar públicament sota l'acció de l'Esperit Sant (Ac 21,9). La brevetat de la notícia no permet treure deduccions més precises.

Devem a sant Pau una documentació més àmplia sobre la dignitat i el paper eclesial de la dona. Comença pel principi fonamental, segons el qual, per als batejats «ja no hi ha jueu ni grec; esclau ni lliure; home ni dona: tots sou un de sol en Jesucrist» (Ga 3, 28), és a dir, units tots en la mateixa dignitat de fons, encara que cadascun amb funcions específiques (cf. 1Co 12,27-30).

Pau demana que la diaconessa Febe sigui rebuda cordialment i assistida «en tot el que necessiti de vosaltres», i després afegeix: «Que ella també n'ha ajudat molts, entre els quals em compto jo mateix.» En el mateix context epistolar, l'apòstol, amb trets delicats recorda altres noms de dones: una certa Maria, i després Trifena, Trifosa i Pèrsida, «estimada», així com Júlia, de les quals escriu obertament que treballen molt en el Senyor (cf. Rm 16,6.12a.12b.15), subratllant d'aquesta manera el seu intens compromís eclesial.

A l'Església de Filip es distingien, a més, dues dones que es deien Evòdia i Síntique (Fl 4,2): la crida que sant Pau fa a la concòrdia mútua dóna a entendre que les dues dones ocupaven una funció important dintre d'aquesta comunitat.

En síntesi, la història del cristianisme hauria tingut un desenvolupament molt diferent si no s'hagués donat l'aportació generosa de moltes dones. Per aquest motiu, com va escriure el meu venerat i benivolgut predecessor, Joan Pau II, a la carta apostòlica *Mulieris dignitatem*, «L'Església dóna gràcies per totes les dones i per cadascuna [...]. L'Església expressa el seu agraïment per totes les manifestacions del “geni” femení aparegudes al llarg de la història, enmig dels pobles i de les nacions; dóna gràcies per tots els carismes que l'Esperit Sant atorga a les dones en la història del poble de Déu, per totes les victòries que deu a la seva fe, esperança i caritat; manifesta la seva gratitud per tots els fruits de santedat femenina» (n. 31).

Com es veu, l'elogi es refereix a les dones en el transcurs de la història de l'Església i és expressat en nom de tota la comunitat eclesial. Nosaltres també ens unim a aquesta estima, donant gràcies al Senyor perquè ell condueix la seva Església, de generació en generació, servint-se indistintament d'homes i dones que saben fer fecunda la seva fe i el seu baptisme per al bé de tot el Cos eclesial per a major glòria de Déu.

S'ha donat alguna evolució o avenç de la figura femenina dins la pràctica catòlica?

És evident que sí. L'Església veu amb goig que se superin totes les formes que hi ha hagut i que encara subsisteixen de discriminació de la dona, perquè defensa la igual dignitat d'home i dona.

Hem parlat de la visió de la dona dins l'Església catòlica, hem vist la figura de la dona dins de la Bíblia. Parlar d'evolució dins la pràctica catòlica suposa en aquest sentit reconèixer les moltes aportacions que han fet les dones dins la societat i també dins de l'Església. Cal superar la visió del passat respecte a l'aportació de la dona dins de l'Església; aportacions de naturalesa espiritual i cultural. Pensem en les dones que tant han aportat al camp de l'art i la cultura, però també en àmbits socials, polítics i de l'economia, i moltes vegades en situacions de clar desavantatge.

Però on la influència de la dona esdevé més important és en la pròpia tradició: la dimensió ètica i social, que afecta les relacions humanes i especialment l'àmbit de la família. Hem d'avançar i ajudar també la societat a avançar per vèncer obstacles a molts indrets del món que impedeixen encara a les dones la plena inserció en la vida social, política o econòmica. Pensem que moltes vegades es penalitza més que no pas es gratifica el do de la maternitat. Encara tenim molt per fer perquè ser dona i mare no comporti una discriminació.

L'Església té en Maria el millor referent de dona en Maria, ella sempre és font d'inspiració.

Què opina dels nous plans de conciliació laboral i familiar de la dona?

Són una gran línia de millora. La dona té una aportació insubstituïble en la família —la maternitat—, i no facilitar que pugui compaginar això amb una feina és discriminar la dona en allò que té d'específic. Al mateix temps, també l'home ha d'assumir el seu paper al costat de la dona a l'hora de tirar endavant la família.

De totes maneres, crec que encara estem en una fase molt inicial en la nostra societat, a diferència d'altres països del nostre entorn. Però és del tot necessari que les administracions públiques, però sobretot el teixit social, adoptin mesures pel que fa a aquest tema.

Són evidents les conseqüències del ritme de vida familiar, i particularment de la dona, que s'ha traduït en un descens de la natalitat, en un envelliment de la població i en repercussions que no podem mesurar, com podrien ser estats depressius de mares de família, una forta crisi en el si de l'educació familiar dels fills, etc.

És evident que el ritme actual fa necessari un replantejament dels horaris des de la incorporació de la dona com a subjecte actiu del món laboral.

Valorar que l'àmbit familiar necessita el seu temps i espai i no fer una desvalorització d'aquest treball és tasca de tots.

S'haurà de ser creatiu per trobar accions concretes que ajudin a conciliar la vida familiar i la laboral donant total suport a la dignitat que ha de mantenir en aquesta conciliació tant la dona com la família com a institució bàsica en la nostra societat.

Creu que la societat i l'Església van actualment per camins diferents, i que ambdues cada cop s'estan distanciant més?

El gènere —tant el femení com el masculí— és una manera diversa i complementària de ser éssers humans. Alguns sectors de la societat, a partir del principi d'igualtat, volen anar en contra de la diferència home-dona, i no s'adonen que així sempre discriminen una de les dues parts, forçant-la a ser allò que no és, o a fer allò que no vol.

L'Església, en canvi, veu en el gènere —masculí i femení— la base per a un projecte comú i solidari de vida entre els individus, que fa les persones i les protegeix al llarg de tota la vida: la família. Hem de redescobrir la meravella que és la família —tota ella— contra l'individualisme sempre inhumà que ens vol imposar una certa cultura actual.

L'Església forma part de la societat. Des d'aquest punt de vista l'Església hi és present amb els valors propis de l'evangeli, realitzant la seva tasca com a continuadora de la missió de Jesucrist al servei de les persones.

Hem d'entendre la societat com una xarxa on es donen les col·laboracions i implicacions personals, regida per uns valors socials, pels valors de la dignitat de les persones i la llibertat, valors que recullen les declaracions de drets humans que configuren la nostra societat.

Constatem que l'Església sempre ha participat en aquesta xarxa social, des de la seva essència, oferint amb senzillesa una manera de ser, de pensar i actuar com a persones i membres de la societat. L'Església afegeix a la societat la memòria de la necessitat de pensar sempre en els més desvalguts, en els exclosos de la societat. Només quan els valors de la solidaritat i la justícia es fan presents en les nostres societats avancem com a comunitat on som capaços de vetllar pel bé de tots i cadascun dels seus membres. I és amb aquesta visió que l'Església continua aportant molt a la societat.

Quan a nivell personal, associatiu o institucional participa en aquestes relacions socials, ja és societat membre d'Església i fa possible la construcció d'un món millor.

No ho hem de confondre amb les relacions Església-Estat, que regulen un altre tipus de relació. L'Estat esdevé la institució que vetlla per l'organització, defensa i promoció de la convivència dels membres de la societat. La nostra societat parteix d'un pressupòsit de societat democràtica, i això

fa que les posicions polítiques moltes vegades configurin lleis, assignacions econòmiques, etc. que no recullin els valors de tots els grups que configuren la societat.

En aquest sentit, sí que estem en un moment en què l'Església catòlica té moltes dificultats de cara que li siguin respectats molts valors que li són bàsics, com és el dret a escollir l'escola que és millor per al seu fill, o aconseguir que l'assignatura de religió a l'escola tingui la categoria que es mereix; que li respectin l'objecció de consciència de molts professionals en àmbits com el dret a no fer avortaments o a negar-se a practicar l'eutanàsia a un pacient, a no regular expedients d'adopció d'un fill a parelles d'un mateix sexe, i altres valors cristians que toquen punts essencials de la fe cristiana.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, 1 de març de 2007

ENTREVISTA

per a la revista 'Espígol', 2 de març de 2007

Quin balanç fa de la visita pastoral al Baix Penedès?

Encara que l'estic començant i queden algunes parròquies, li puc dir que fins ara, gràcies a Déu, és molt positiu. Com m'acostuma a passar, quedo molt agraït per tot el que aprenc de les moltes persones que he tingut ocasió de conèixer. Ho dic convençut, perquè conèixer de prop la situació en què viu cadascú m'ajuda a dur endavant —amb la gràcia de Déu i l'ajuda de moltes persones— la tasca de ser arquebisbe. Són moments molt bons perquè tots plegats ens decidim a viure cristianament, imitant Jesús en tot allò que fem: d'aquesta manera serem llum i esperança per a qui ens envolta.

Vostè va visitar algunes residències de gent gran, quina opinió li va merèixer el fet de compartir estones amb gent gran del Baix Penedès?

Per a mi, els malalts i la gent gran són un tresor. És una etapa de la vida que, als ulls de la mentalitat dominant, pot restar sense sentit: un ja no està en plenitud de facultats físiques, s'experimenten més fortament les limitacions, en ocasions es passa el tràngol de la soledat... però als ulls de Déu, aquestes vides són plenes de sentit. Tenen molt per ensenyar-nos, a la resta de la societat, el seu exemple resulta imprescindible. En els ulls de molta gent gran he vist una alegria i una saviesa de la vida que molts dels nostres joves voldrien tenir. No cal dir-ho, la gent gran té un paper fonamental en la transmissió de la fe a la resta de generacions.

Com és que ara el Senyor Arquebisbe sembla que sigui més proper a la gent?

Si realment és així, és gràcies a Déu i gràcies a la gent, de qui n'aprenc molt.

Què destacaria dels dos anys i mig llargs que fa que és l'arquebisbe de Tarragona?

Esperança. He vist persones amb molta empena en diversos punts, treballant al servei de l'Església i de la societat per amor a Déu. Hi ha alegria i ganes de fer les coses bé. També hi ha coses per millorar, i tots tenim coses que hem de canviar — jo el primer— si volem ser més fidels al que el Senyor vol de nosaltres. Si perseverem en aquest afany per viure amb més coherència el missatge de Crist veurem grans coses, en els propers anys. L'ajuda de Déu no ens faltará.

Vostè va ser nomenat arquebisbe pel sant pare Joan Pau II. Com recorda aquell moment?

Vaig agrair de tot cor la confiança del Sant Pare en la meva persona. Em vaig posar sota la intercessió de santa Maria, i, és clar, vaig demanar l'oració de tots, especialment dels malalts.

Què n'opina, de l'actual sant pare Benet XVI?

He tingut ocasió d'estar amb ell en diverses ocasions, també abans que fos Sant Pare. És una persona de tracte molt cordial i proper. Té una gran intel·ligència, i alhora una profunda pietat. Està molt a prop de Déu, i això es nota en els seus ensenyaments. Gràcies a Internet, a més, podem estar al dia de tots els seus escrits, que són molt entenedors i d'una gran riquesa. En recomano molt la lectura.

Recorda el dia en què, a la basílica de Sant Pere del Vaticà, vostè va rebre el pal·li de mans del sant Pare?

El recordo i tinc present molt sovint, perquè va ser un dia molt important per a mi i també per a l'arxidiòcesi de Tarragona, ja que el pal·li només el reben els arquebisbes metropolitans. Em va fer molta il·lusió i emocionar sentir la proximitat dels fidels tarragonins: un bon grup van voler-me acompanyar en aquells moments.

Què vol dir «arquebisbe metropolità de Tarragona i primat de les Espanyes»?

L'Església, des del punt de vista organitzatiu, divideix el territori en bisbats agrupats entorn a arquebisbats. Les diòcesis sufragànies de l'arquebisbat de Tarragona són Girona, Lleida, Solsona, Tortosa, Urgell i Vic. El primat fa referència a l'antiguitat. Les arrels històriques de l'església tarragonina es remunten a la visita que, segons la tradició, va fer sant Pau, i al ben documentat martiri del bisbe sant Fructuós l'any 259. Es conserven les actes del seu judici i mort, un material de valor únic.

Vostè també és el president de la Conferència Episcopal Tarraconense... Quins són els principals assumptes que afronta ara la conferència?

Ho podríem resumir amb el més important: l'evangelització. Consisteix a donar a conèixer Déu i fer saber a la gent —mitjançant l'exemple i la paraula— que el cristianisme no és un conjunt de normes i prohibicions, sinó essencialment una relació d'amor amb Déu. Davant d'un món que gira l'esquena a Déu, la nostra feina no és presentar un cristianisme a mitges per voler ser acceptats. Precisament quan el missatge cristià es viu amb plenitud —en aquells punts que s'entenen més avui dia, com la solidaritat, però també en aquells que resten més incompresos, com la vida neta o la fidelitat matrimonial— té un gran atractiu. Dels primers cristians, que vivien en un món encara més allunyat de Déu, els pagans deien admirats: «Mireu com s'estimen.» Déu és amor, com ho ha recordat Benet XVI en la seva primera encíclica.

Quins lligams tenen amb els responsables de l'Església espanyola?

Som germans en l'episcopat. És una relació fraternal i fluïda. Com que afrontem reptes similars, l'intercanvi d'experiències ens ajuda a afinar en la nostra resposta.

El fet que vostè estigui lligat a l'Opus Dei li ha donat algun problema?

A mi, personalment, l'esperit de l'Opus Dei —que promou la recerca de Déu en la vida quotidiana i a través del treball, fet amb afany de servei— m'ha ajudat molt a dur aquesta responsabilitat de ser arquebisbe. Sant Josepmaria, amb qui vaig tenir la sort de conèixer, sempre deia que els sacerdots havíem de tenir els braços ben oberts, a la dreta i a l'esquerra, i un cor molt gran on tothom hi cabés. Era un gran amant de la llibertat —una llibertat responsable, perfectament compatible amb l'afany per acostar moltes ànimes a l'amistat amb Déu— i jo procuro fer el mateix.

Vostè al llarg dels anys també ha fet de periodista, li agrada molt escriure als mitjans de comunicació, no?

Bé, no m'atreveria a dir que hagi fet de periodista, ni voldria fer el que en diuen *intrusisme professional*; gràcies a Déu hi ha excel·lents periodistes que fan una feina molt necessària per a la societat. La meva tasca consisteix a transmetre un missatge, i això es pot fer a través d'homilies, però també a través d'articles de premsa.

Què li agrada més, la pedagogia o ensenyar catequistes?

Ensenyar catequistes ja és pedagogia.

Es comenta que d'aquí a pocs dies el seu antecessor en el càrrec, monsenyor Lluís Martínez Sistach, actual arquebisbe metropolità de Barcelona, pot ser nomenat cardenal. Què en pensa?

Ser cardenal és una forma de servir dins l'Església, i una alta responsabilitat. Jo prego pels cardenals, perquè sàpiguen dur a terme el que s'espera d'ells. Si l'estimat arquebisbe de Barcelona és nomenat cardenal, continuaré pregant per ell com ho faig ara, però amb més motiu, si és possible.

Què pensa quan, molt sovint, sent crítiques despectives envers l'emissora de ràdio COPE, que com tothom sap és de la Conferència Episcopal Espanyola?

Personalment hem fet gestions perquè es conjuguin la llibertat d'expressió amb el respecte a totes les persones. Em dolen els insults, vinguin d'on vinguin, perquè són una falta d'estima entre persones. Ens hem d'estimar molt, sabent estar per sobre de les diferències que, en matèries opinables, uns i altres puguem tenir.

Li preocupa que la COPE sigui ara més coneguda pel periodista Jiménez Losantos que pel seu contingut global?

En efecte, a Tarragona hi ha persones treballant a la COPE que són estupendes i fan una feina molt valuosa al servei de la societat.

Què vol dir als lectors d'aquest setmanari?

Als lectors, en primer lloc, els vull agrair la paciència de llegir-me. A ells i a mi mateix demano que sapiguem estimar tothom, als que ens cauen bé i als que no ens hi cauen tant, cada dia una mica més. Hem de ser optimistes i no deixar de fer les petites coses que siguin al nostre abast per fer el nostre món més just i més bo. Això ho podem fer tots, els creients i els no creients. Per als lectors creients, a més, els diria que preguin perquè es resolguin els problemes del món, i per les meves intencions, que són totes en bé de la nostra arxidiòcesi i de tota l'Església: la força de l'oració és molt gran.

ARTICLE

publicat a 'La Vanguardia' del dia 14 de març de 2007

ES CUESTIÓN DE AMAR

Benedicto XVI acaba de publicar *Sacramentum caritatis*, una exhortación apostólica fruto de un estudio colegial realizado con los obispos en la asamblea del Sínodo del 2005, cuyo tema central era la eucaristía.

La eucaristía, nos recuerda el Papa, «es fuente y culmen de la vida y de la misión de la Iglesia». Esta centralidad del culto a Dios presente en

este sacramento no es algo nuevo. La última encíclica de Juan Pablo II se titulaba *La Iglesia vive de la Eucaristía*, y el actual Papa, en su primera encíclica, *Dios es amor*, ya hacía diversas referencias explícitas a la relación de la eucaristía con el amor. Ambos se encuentran en línea con el mismo concilio Vaticano II, en el que participaron activamente. Allí se afirma que «la sagrada eucaristía, en efecto, contiene todo el bien espiritual de la Iglesia, es decir, Cristo mismo, nuestra Pascua y Pan de Vida, que da la vida a los hombres por medio del Espíritu Santo». Muy cercana está la invitación que Benedicto XVI hacía a todos los cristianos al iniciar la Cuaresma: poner los ojos en Jesucristo, Dios-hombre muerto por todos los hombres en la Cruz. El mismo que se hace presente en la eucaristía, como confiesa la Iglesia, también en el siglo XXI, siguiendo una ininterrumpida tradición de dos mil años.

Ese Jesús presente en la eucaristía es a quien el Papa nos invita a mirar con este documento. Esta afirmación de nuestra fe cristiana, la eucaristía, contiene otras muchas que hoy en día suenan a contracorriente: que Dios existe, que se hizo hombre, que predicó y murió en cruz en Judea, que resucitó al tercer día, y que se hace presente cada vez que se celebra una eucaristía. Se trata de algo que supera nuestras miras exclusivamente humanas, que nos trasciende y, al mismo tiempo, tiene grandes consecuencias sobre nuestra cotidianidad.

En este sentido, a mi entender, con esta carta apostólica sobre la eucaristía, Benedicto XVI asume un doble reto. De una parte, lograr que las celebraciones eucarísticas sean —dentro de la humana limitación— lo más dignas posibles, habida cuenta de la grandeza y proximidad de quien realmente es el protagonista: Dios mismo. De otra, conseguir que de esa vivencia de la fe resulte un testimonio claro para la mujer y el hombre contemporáneos.

El Papa nos habla de los gestos, de las palabras, del arte, de la música, del contenido de los distintos ritos y de cómo participar en ellos. Quedan recogidas las sugerencias de los obispos que han intervenido activamente en el Sínodo, y, cuando hace falta, con el necesario detalle. El documento concreta modos y criterios para las celebraciones, de manera que no sólo las palabras, sino también los gestos y las actitudes sean acordes con la realidad que se está viviendo. Sin lugar a dudas, todas estas indicaciones serán de una gran ayuda para profundizar —siguiendo el Vaticano II— en la renovación litúrgica.

Gozamos en Catalunya de una gran tradición de culto a la eucaristía: nuestra rica arquitectura y pintura religiosas románica y gótica, las procesiones de Corpus, la piedad popular manifestada de tantas maneras y que también hoy en día está levantando un templo como el de la Sagrada Familia, admirado en todo el mundo. A través de todo ello, palpamos el

esfuerzo de un pueblo que a lo largo de su historia ha necesitado y necesita adorar al Dios en quien cree y con quien convive.

Benedicto XVI ha demostrado una comprensión rigurosa de nuestros valores contemporáneos: la libertad de conciencia y política, la legítima autonomía de las realidades temporales, la sociedad pluralista. Con este documento nos sitúa ahora, con el mismo rigor, ante la verdadera necesidad del cristiano: mirar a Cristo, presente en medio de los hombres. No como un líder más, ni sólo como un mensaje moral, sino hecho alimento y compañía cotidiana de los hombres.

Animo a los cristianos de Catalunya a acoger este documento del Papa como una llamada y un reto a hacer fructificar nuestra herencia litúrgica, artística, musical, tan rica y variada, mediante renovadas formas de expresión, para profundizar en el misterio central de la fe cristiana, personal y comunitariamente. Al poner los ojos en Cristo, nos acercamos más a los demás hombres, a sus necesidades. Benedicto XVI sabe que el camino efectivo de la justicia, la convivencia, la solidaridad y la paz pasa por la conversión del corazón de los hombres, a la que nos convoca y ayuda Jesús presente en la eucaristía.

Jaume Pujol Balcells

Arzobispo metropolitano de Tarragona

ACTIVITATS DEL SR. ARQUEBISBE

del mes de març de 2007

Dijous 1

Rep visites.

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió del Col·legi de Consultors.

Es reuneix amb l'equip directiu de Càritas.

Al palau arquebisbal, dina amb els preveres de l'arxiprestat del Tarragonès Llevant.

A la casa de l'Arquebisbat, es reuneix amb el Consell per als Assumptes Econòmics.

A la Parròquia de Santa Maria de Bonavista, pronuncia la conferència quaresmal organitzada pels arxiprestats de Tarragona Centre i Tarragona Perifèria, amb el títol: «Cercar, conèixer i estimar Déu».

Divendres 2

Al palau arquebisbal, presentació del web de l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona als mitjans de comunicació social.

Rep visites.

Al Seminari Pontifici de Tarragona, sopa amb els seminaristes majors.

Dissabte 3

Al Col·legi Sant Pau de Tarragona, presideix les Jornades de responsables de pastoral de joventut de Catalunya, les Illes i Andorra amb motiu de la preparació de l'Aplec de l'Esperit.

Continua la visita pastoral a Llorenç del Penedès, visita malalts, es reuneix amb els grups parroquials d'infants i joves, i amb els catequistes i diverses entitats de la parròquia.

Diumenge 4

Presideix la missa estacional de Llorenç del Penedès i, posteriorment, l'assemblea parroquial.

A Barcelona, assisteix a la trobada de les comunitats neocatecumenals.

Dilluns 5

A la Selva del Camp, presideix la reunió del Col·legi d'Arxiprestos.

Presideix la reunió del Patronat de la Casa Sant Josep de Tarragona.

A la Parròquia de Sant Francesc d'Assís de Tarragona, conferència quaresmal a l'arxiprestat de Tarragona Centre: «La persona humana davant Déu».

Dimarts 6

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió del Consell Episcopal.

Continua la visita pastoral al Vendrell i visita malalts, es reuneix amb un grup de professors, amb l'equip de Càritas i amb el col·lectiu de la Lliga contra el Càncer. Presideix el consell pastoral arxiprestal i sopa amb tots els seus membres.

Dimecres 7

Al Vendrell, dins la visita pastoral, visita malalts.

Dijous 8

Comença la visita pastoral a Bellvei: visita el col·legi, l'Ajuntament i malalts, i es reuneix amb els catequistes i amb el consell pastoral parroquial.

Divendres 9

Rep visites.

Dins la visita pastoral al Vendrell, visita la Fundació Santa Teresa-Ventall de Disminuïts Psíquics.

Visita i dina a l'Escola d'Hostaleria de la Fundació Vendrell. Visita el grup de puntaires del patronat del Vendrell i també malalts.

Es troba amb el Grup de Joves Santa Anna (ESO); sopa amb els joves i presideix una pregària arxiprestal de joves.

Dissabte 10

A la Catedral, trobada d'infants de primera comunió i dels pares dels arxiprestats de Tarragona. Es reuneix amb els nens a la Catedral i posteriorment amb els pares dels infants a la casa dels Concilis.

A la Parròquia de Sant Ramon de Coma-ruga, visita malalts.

Continua la visita pastoral a Bellvei. Beneeix la creu restaurada de terme del poble. Inaugura i beneeix les pintures restaurades de l'església parroquial i, en el decurs de l'eucaristia, confereix el sagrament de la confirmació a un grup de joves.

Diumenge 11

Al palau arquebisbal, inaugura i presideix l'eucaristia de la XXVIII Assemblea diocesana de Càritas, assemblea anual ordinària de les Càritas de l'arxidiòcesi de Tarragona.

A Coma-ruga, presideix la missa estacional i confereix la confirmació a un grup de joves. Al Vendrell, inaugura l'exposició Zeladores d'altars, i posteriorment es reuneix amb diversos grups de la parròquia.

Dilluns 12

A la casa d'exercicis de la Selva del Camp, presideix la jornada de formació permanent del clergat.

Continua la visita pastoral al Vendrell. Visita els locals dels Pastorets. Seguidament es reuneix amb el grup de catequesi del Vendrell, amb la Fundació de Malalts Mentals, amb l'Associació Pau Casals, amb el grup de catequesis d'adults, i amb el grup del curset de litúrgia.

Dimarts 13

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió del Consell Episcopal.

Rep el molt honorable Sr. Jordi Pujol, i dina amb ell i la seva dona amb motiu de la conferència que pronuncia al Col·legi Sant Pau de Tarragona dins els actes del 40è aniversari de la seva fundació.

A la capella de la Residència de les Germanetes dels Pobres de Reus, presideix la missa exequial per Mn. Manuel Ferran i Llaveria.

Continua la visita pastoral al Vendrell: es reuneix amb catequistes i visita la comunitat de religioses Carmelites Missioneres Teresianes.

Es reuneix amb els animadors del curset prematrimonial de l'arxiprestat del Baix Penedès.

Dimecres 14

Es reuneix amb la secretària general i el viceconsiliari general d'Acció Catòlica Espanyola, i amb els representants d'Acció Catòlica a Tarragona.

Rep visites.

Dijous 15

Dins la visita pastoral al Vendrell, visita Càritas. És entrevistat per Ràdio Vendrell. A la Policlínica comarcal, presideix l'eucaristia. Visita el Col·legi Sagrat Cor i dina i es reuneix amb els professors. Posteriorment, a la parròquia, es reuneix amb pares i mares dels infants de catequesi. Visita el local del grup d'Alcohòlics Anònims. Més tard visita les instal·lacions de la Lira i les seves seccions. Per finalitzar, visita la Hermandad de N.P. Jesús de las Penas i N.S. del Consuelo, i sopa amb els portants del Sant Crist.

Divendres 16

Continua la seva visita pastoral al Vendrell. A la capella de Fàtima, saluda les zeladores i presideix la pregària del rosari. Posteriorment visita l'Hospital Comarcal, fa la benedicció de la nova capella i celebra l'eucaristia. Visita l'Ajuntament.

A la tarda, visita la llar de jubilats del Tancat. Posteriorment, als locals de la parròquia, visita l'orquestra de l'escola de música. Després es reuneix amb els nois i noies que es preparen per rebre el sagrament de la confirmació. Visita l'Escola Municipal de Música Pau Casals. Visita la botiga de comerç just d'Intermón. Al local social de l'Associació Cultural Extremadura, visita aquesta associació. Visita els locals de la colla castellera Nens del Vendrell i dels geganters. Es troba amb el grup de Mans Unides i participa en el sopar de la fam.

Dissabte 17

A la Selva del Camp, presideix la reunió del Consell Pastoral Diocesà.

A la Prioral de Sant Pere de Reus, confereix l'ordenació diaconal a Fermín Martínez Albarado religiós dels pares de la Sagrada Família.

A l'església de Sant Salvador de Mar de Coma-ruga, presideix la missa estacional.

A la Catedral, presideix la vetlla de pregària per les vocacions organitzada per la delegació de vocacions.

Diumenge 18

Dins la visita pastoral al Vendrell, té una trobada amb els responsables de la missa d'infants, i posteriorment presideix la missa estacional. Dina

amb el consell parroquial i d'economia. A la tarda es reuneix amb l'equip de la pastoral de la salut i amb persones immigrants.

A la parròquia de Sant Francesc de Reus, presideix la Parada de la Gran Família Sacerdotal.

Dilluns 19

A les Germanetes dels Pobres de Reus, presideix la missa amb motiu de la festivitat de Sant Josep.

A la casa mare de les Missioneres Teresianes, presideix la missa amb motiu de la inauguració de l'any palautià 2007 que celebra aquesta congregació.

Dimarts 20

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió del Consell Episcopal.

Continua la visita pastoral al Vendrell: visita la llar de jubilats, el Casal Cívic i l'Associació de Diabètics. Posteriorment visita el Centre Cultural Andalus i el casal familiar parroquial.

Sopa amb els catequistes i els responsables de la missa d'infants.

Dimecres 21

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió del Consell del Presbiteri.

A Barcelona, presideix la reunió interdiocesana de delegats d'ensenyament de les diòcesis amb seu a Catalunya.

Dijous 22

A l'església de Sant Agustí de Tarragona, assisteix a la conferència quarresmal a càrrec de Mons. Teodor Suau Puig, vicari episcopal del Bisbat de Mallorca, que organitza la congregació de la Sang de Tarragona.

Divendres 23

Visita pastoral a Santa Oliva: visita l'Ajuntament, el Consell Parroquial, malalts i entitats significatives.

A la Parròquia de Sant Salvador del Vendrell, presideix l'eucaristia i confereix el sagrament de la confirmació a un grup de joves.

Dissabte 24

A la seu de Blanquerna, a Barcelona, presideix les I Jornades de Professors de Religió de Catalunya.

Visita pastoral a Banyeres del Penedès: presideix l'eucaristia i confereix el sagrament de la confirmació a un grup de joves.

Diumenge 25

Continua la visita pastoral a Santa Oliva, beneeix la nova rectoria i després beneeix la restauració de la teulada de l'església parroquial. Tot seguit presideix l'eucaristia estacional i confereix el sagrament de la confirmació a un grup de joves.

Dilluns 26

A Madrid, assisteix a la missa exequial i posterior sepultura de Mons. Eugenio Romero Pose, bisbe auxiliar de Madrid.

Dimarts 27

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió del Consell Episcopal. Presideix la reunió del Patronat de la Fundació Sant Fructuós que aplega les escoles de titularitat de l'arquebisbat. Presideix la reunió de treball que prepararà els actes jubilaris del 1750è aniversari del martiri de sant Fructuós i els seus diaques.

Dimecres 28

Rep visites.

Dina amb un grup de preveres de l'arxiprestat de Tarragona.

Presideix la inauguració i benedicció de l'Escola Bressol Joan XXIII de Bonavista.

Dijous 29

Visita el Col·legi de la Sagrada Família de Reus.

Divendres 30

Rep visites.

A l'Ajuntament de Tarragona, assisteix a l'acte amb motiu del nomenament de Fill Adoptiu de la ciutat de Tarragona a l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach.

Dissabte 31

A la Catedral, dona una catequesi als catecúmens que rebran el baptisme durant la vetlla pasqual.

Visita els campaners i el campanar de la Catedral de Tarragona.

Continua la visita pastoral a Banyeres: visita la capella de Saifores i adreça la paraula als fidels que es reuneixen per a la celebració de l'eucaristia. Tot seguit visita la capella del barri de les Masies de Sant Miquel i beneeix la creu restaurada de la façana, i després adreça la paraula als fidels que hi participen.

Consell Episcopal

ESTATUT

dels fidels laics amb missió pastoral en una parròquia

Entre els serveis que es poden confiar als laics destaca particularment el de participació en la missió pastoral en una parròquia. El Codi de dret canònic preveu que el bisbe diocesà pot confiar «una participació en l'exercici de la cura pastoral de la parròquia» a algun fidel, religiós o laic, que col·labori amb un prevere que, «dotat de les potestats i les facultats de rector, dirigeixi l'activitat pastoral» (c. 517 § 2).

Aquesta participació en l'exercici de la cura pastoral d'una parròquia per part d'una persona no investida de caràcter presbiteral, comporta un conjunt de responsabilitats i funcions previstes pel dret. Però aquesta participació és complementària del ministeri del prevere, ja que es tracta de la missió pastoral en una comunitat parroquial que té el seu centre i la seva màxima expressió en la celebració de l'eucaristia.

En el discerniment d'aquests fidels es valorarà la seva sensibilitat envers la globalitat de la vida i activitats parroquials, manifestada en el carisma de la dedicació a les persones, element bàsic per a la construcció del sentit comunitari.

A la persona a qui s'encomana aquest ministeri, no se li assignen necessàriament totes les funcions que podria exercir. Se li poden confiar alguna o algunes responsabilitats segons les necessitats reals de la parròquia en concret i les disponibilitats tant del rector com del fidel que les hagi d'assumir, havent fet, si cal, un procés d'integració en aquella o aquelles tasques concretes, amb una visió de conjunt de tota la vida parroquial.

El nomenament del fidel amb missió pastoral a una parròquia es farà per a un termini de quatre anys.

Les responsabilitats que corresponen a aquests serveis poden ser les següents:

a) Ministeri de la Paraula

1. Llegir als fidels la Sagrada Escriptura i instruir el poble cristià en el missatge de la Paraula escoltada de manera que sigui profitosa per a la vida. Si es tracta de l'homilia, aquesta queda reservada al sacerdot i al diaca. «És desitjable que el rector doni al moderador de l'assemblea una homilia que hagi preparat prèviament per tal que la llegeixi» («Les celebracions dominicals en absència de prevere». Directori de la Congregació per al Culte Diví, n. 43).
2. Organitzar l'acció catequètica a tots els nivells (adults, joves i infants) i vetllar per la formació dels catequistes.

3. Acollir i preparar els qui han de rebre algun sacrament o el demanen per als seus fills.

b) Ministeri litúrgic

1. Convocar i moderar la comunitat per a les pregàries litúrgiques, en particular la celebració dominical en absència de prevere quan no sigui possible la celebració de l'eucaristia. Aquestes celebracions s'han de fer sempre d'acord amb el Directori de la Congregació per al Culte Diví «Les celebracions dominicals en absència de prevere» i el document del Consell Episcopal de l'Arquebisbat «Les celebracions dominicals en els pobles petits» (Col. Tau, n. 12), que aplica aquell Directori a la nostra arxidiòcesi.
2. Distribuir la sagrada comunió com a ministre extraordinari (c. 230 § 3 i c. 910 § 2), i portar-la als malalts i impeditos.
3. Administrar els sacramentals, segons el que determinen els llibres litúrgics (c. 1168).

c) Ministeri pastoral

1. Animar l'acció pastoral de la parròquia amb la participació responsable i activa dels altres laics.
2. Promoure i sostenir les activitats apostòliques laicals, segons les possibilitats de la comunitat i d'acord amb les orientacions diocesanes.
3. Vetllar per l'atenció cristiana als malalts.
4. Infondre a la parròquia una dinàmica missionera i evangelitzadora envers els indiferents i allunyats.
5. Dedicar atenció preferent als pobres, als afligits i als qui sofreixen dificultats especials.
6. Participar en les reunions del consell pastoral parroquial com a membre nat, i fins presidir-lo en absència del rector i amb la seva conformitat. En darrer cas, els acords no seran vigents sense la prèvia i expressa aprovació del rector. I el mateix serà d'aplicació pel que fa al consell per als assumptes econòmics previst en el Codi (c. 537).
7. A títol «d'encarregat del despatx parroquial» podrà fer còpies autèntiques de les partides sacramentals, i, amb aquesta finalitat, usar el segell parroquial. També podrà iniciar l'expedient matrimonial en l'apartat de recollida de dades, i fins i tot rebent la declaració dels contraents i dels testimonis amb llurs signatures, deixant al rector la celebració de la litúrgia matrimonial, tal com li correspon.
8. Per actuar amb validesa, en rebre el nomenament registrarà la seva signatura a la Secretaria General i Cancelleria de l'Arquebisbat.

Qualsevol altra qüestió no prevista en aquest Estatut caldrà presentar-la al Sr. Arquebisbe a fi que decideixi el que cregui convenient.

Consell Episcopal

Tarragona, 27 de març de 2007

Secretaria General i Cancelleria

CARTA

als arxiprestos, referent a la missa crismal, el Dilluns Sant

Benvolguts,

Per encàrrec del Consell Episcopal demano la vostra col·laboració en relació amb la missa crismal del proper Dilluns Sant.

Com en anys anteriors, demanem la participació de les nostres parròquies (a través del respectiu arxiprestat), en el marc d'aquesta expressiva celebració, mitjançant la presentació d'aquells productes que esdevindran signes de la gràcia salvadora (pa, vi, oli i essències aromàtiques).

La missa crismal té un sentit especial per a nosaltres, preveres; però també té una clara significació per a les nostres comunitats: primerament, perquè nosaltres, els preveres, en som els servidors, i, també, perquè amb els sants olis que hi són beneïts/consagrats celebrarem els sacraments a les nostres parròquies al llarg de l'any.

Per a un millor ordre, us proposem la següent col·laboració:

Arxiprestat de Tarragona Centre	Essències aromàtiques
Arxiprestat de Tarragona Perifèria	Pa de l'eucaristia
Arxiprestat de Reus	Oli
Arxiprestat de l'Alt Camp	Oli
Arxiprestat del Baix Camp	Oli
Arxiprestat del Tarragonès Llevant	Oli
Arxiprestat del Tarragonès Ponent	Oli
Arxiprestat del Priorat	Oli
Arxiprestat de l'Urgell-Garrigues	Oli
Arxiprestat de la Conca de Barberà	Oli
Arxiprestat del Baix Penedès	Vi per a l'eucaristia

Allò que presentarem com a signe del «treball dels homes» retornarà, per tant, al lloc d'on procedeix «convertit en signe de salvació».

L'oli, caldria que ens el féssiu arribar abans del diumenge de Rams, a la sagristia de la Catedral (o, si us és més còmode, a la M. Lluïsa, de Secre-

taria General). El mateix termini val per a la presentació de les espècies aromàtiques. El pa i el vi, basta que els presenteu a la mateixa sagristia de la Catedral una estona abans de la celebració del mateix Dilluns Sant.

Cordialment,

Joaquim Claver Caselles, pvre.

Secretari general i canceller

Tarragona, 20 de març de 2007

CARTA

als preveres, de convit a la jornada presbiteral del Dilluns Sant

Déu vos guard,

El Sr. Arquebisbe, doctor Jaume Pujol Balcells, convida tots els preveres de l'arxidiòcesi a la jornada presbiteral del Dilluns Sant, dia 2 d'abril.

En el context d'aquesta diada seran homenatjats els preveres de la nostra arxidiòcesi que al llarg d'aquest any 2007 celebren 50 anys de presbiterat, que són:

Mn. Ramon Blas Batet
Mn. Jaume Gabarra Pubill
Mn. Francesc Gallart Magarolas
Mn. Josep Pascual Palau
P. Lluís Vila Codinachs

i els qui en celebren 25, que són:

Mn. Joan M. Banús Banús
Mn. Josep M. Font Solé
Mn. Joaquim Fortuny Vizcarro
Mn. Joaquim Gras Minguella
Mn. Josep Queraltó Serrano

En relació amb aquesta celebració, el Sr. Arquebisbe desitja que se'n faci anunci i se'n motivi la participació a les nostres comunitats, a fi que els qui puguin ens hi acompanyin, per tal que sigui expressió de la unitat d'aquesta porció del poble de Déu —poble sacerdotal—, que és la nostra Església diocesana, amb tota la seva peculiar varietat de ministeris i carismes, que visiblement presideix en nom de Jesucrist el nostre arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells.

Com ja va essent tradició entre nosaltres, l'oli beneït/consagrat a la misa crismal i les essències aromàtiques que els perfumaran, seran aportació dels onze arxiprestats de la nostra arxidiòcesi, a fi que aquests productes retornin al lloc d'on han vingut transformats per l'Esperit vivificador en

instrument de la gràcia que se'ns comunica a través dels sacraments, pel ministeri sacerdotal, gràcia que és participació de la vida nova de Jesús ressuscitat, en el qual i pel qual hem estat salvats.

Fraternalment,

Joaquim Claver Caselles, pvre.

Secretari general i canceller

Tarragona, 20 de març de 2007

Programa de la Jornada Presbiteral

10.00 S'obrirà l'aparcament dels patis del Seminari, que estarà vigilat fins a les 16.30 h.

Ens podrem posar els vestits litúrgics a la capella del Santíssim Sagrament de la Catedral.

Els preveres homenatjats es revestiran a la sagristia.

10.30 A la Catedral:

Celebració de la missa crismal, amb la renovació dels compromisos inherents a l'ordenació presbiteral (color litúrgic: blanc).

Després de la celebració, i fins a les 13.00 h, a la sala de professors de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós (claustre del Seminari major), es podran recollir els sants olis. Aquest servei es reprendrà després del dinar. Els interessats, que tinguin cura de proveir-se dels recipients necessaris.

13.00 A la sala d'actes del Seminari:

Conferència a càrrec de Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona, sobre el document dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense «Creure en l'evangeli i anunciar-lo amb nou ardor», que pròximament es farà públic.

14.30 Al refectori de l'antic Seminari major: dinar de germanor.

COMUNICAT

de la reunió 84 del Consell Episcopal

En la reunió 84, tinguda el dia 6 de març de 2007, el Consell Episcopal, presidit pel Sr. Arquebisbe, ha tractat els temes i ha pres les determinacions que segueixen:

- Última reunió del Col·legi d'Arxiprestos (5 de març). Es recullen i valoren les intervencions i propostes que s'hi van presentar sobre els temes objecte de consulta.
- Últimes convocatòries diocesanes. Se'n fa una valoració.

- Atenció als preveres, especialment als malalts.
- Seguiment de l'atenció pastoral a algunes parròquies i a d'altres serveis diocesans.
- Informació sobre fets referents a l'activitat de l'arxidiòcesi, arxiprestats i parròquies, i previsió d'actuacions.

Tarragona, 6 de març de 2007

COMUNICAT

de la reunió n. 85 del Consell Episcopal

En la reunió 85, tinguda el dia 13 de març de 2007, el Consell Episcopal, presidit pel Sr. Arquebisbe, ha tractat els temes i ha pres les determinacions que segueixen:

- Àmplia convocatòria institucional per posar en marxa la celebració del 1750è aniversari del martiri de sant Fructuós, bisbe de Tarragona, i dels seus dos diaques, sant Auguri i sant Eulogi.
- Exhortació apostòlica postsinodal del papa Benet XVI.
- Aprovació dels nous estatuts de la Confraria Sant Josep i Sant Jaume «Sant Sopar» de Reus.
- Nomenament del P. Cardona com a postulador en la causa de beatificació dels testimonis de la fe en la persecució religiosa de 1936-1939 de l'arxidiòcesi de Tarragona no inclosos en la *positio super martyrio* de l'any 2000.
- Nomenament del Sr. Rafael M. Muñoz Bertomeu com a membre del Consell per als Assumptes Econòmics, que s'afegeix als nomenaments pels quals, amb data de 20 de febrer de 2007, es renovava llur condició de membres del mateix organisme diocesà als senyors Josep Gispert Güell, Josep Rull Montejo i Jordi Farré Amill.
- Previsió de convocatòries diocesanes.
- Informacions sobre la vida diocesana. Temes relacionats amb els preveres i l'acció pastoral de les parròquies. Assumptes relacionats amb l'acció de govern ordinària.

Tarragona, 13 de març de 2007

COMUNICAT

de la reunió 86 del Consell Episcopal

En la reunió 86, tinguda el dia 20 de març de 2007, el Consell Episcopal, presidit pel Sr. Arquebisbe, ha tractat els temes i ha pres les determinacions que segueixen:

- Exhortació apostòlica del papa Benet XVI: ressò als mitjans de comunicació social i la seva divulgació a través dels mitjans de l'Arquebisbat.
- Propera reunió del Consell del Presbiteri.
- Informacions diverses sobre la vida diocesana: parròquies i preveres.
- Amb la participació del delegat diocesà de Catequesi, es comenten algunes dades recollides en l'enquesta diocesana distribuïda per la delegació de Catequesi, sobre l'edat de la catequesi, de l'administració de l'eucaristia (primera comunió) i de la confirmació. Es presenten i comenten experiències d'altres diòcesis. Es valora la responsabilitat que competeix als preveres, als catequistes, als pares i als catequitzats. S'informa sobre la realitat diocesana. Es prenen en consideració propostes de cara al futur que es presenten en les respostes a l'enquesta.

Tarragona, 20 de març de 2007

COMUNICAT

de la reunió 87 del Consell Episcopal

En la reunió 87, tinguda el dia 27 de març de 2007, el Consell Episcopal, presidit pel Sr. Arquebisbe, ha tractat els temes i ha pres les determinacions que segueixen:

- *Creure en l'evangeli i anunciar-lo amb nou ardor*, comunicació pastoral dels bisbes de Catalunya, que serà presentat als mitjans de comunicació a Tarragona el proper 2 d'abril, Dilluns Sant, i serà el tema de la ponència que el mateix dia Mons. Joan Carrera adreçarà als preveres i diaques.
- Informacions diverses sobre parròquies i preveres.
- Aprovació de l'Estatut dels fidels laics amb missió pastoral en una parròquia, després de la seva presentació i consulta als organismes diocesans pertinents.
- Informacions i decisions sobre els assumptes que presenta la vida diocesana.
- Valoració d'alguns fets del present de la vida ciutadana.

Tarragona, 27 de març de 2007

COMUNICAT

de la reunió n. 8 del Consell del Presbiteri

El dia 21 de març, sota la presidència del Sr. Arquebisbe, s'ha reunit el Consell del Presbiteri a la casa de l'Arquebisbat. S'hi han tractat els següents temes:

- Exposició de la directora de Càritas Diocesana, Sra. Carme Borbonès, en què la ponent s'ha referit a la propera legislació civil que afectarà l'acció de Càritas, a la implantació de Càritas a les parròquies i als arxiprestats (que sumen un total de 93), a la captació i formació de voluntariat (actualment aquest col·lectiu compta amb 970 persones en el conjunt de l'arxidiòcesi, només en el camp de Càritas), a la identitat de Càritas, a propostes i previsions de cara al futur, als recursos de què disposa Càritas i la seva procedència, a les noves carències o pobreses en una societat del benestar...
- Presentació del Sr. Arquebisbe del projecte d'estatut relatiu als fidels laics que tenen encomanada una missió pastoral en una parròquia, en el qual s'especifiquen les seves funcions i competències.
- Presentació del Sr. Arquebisbe de l'ideari dels centres educatius dels quals és titular el mateix Arquebisbat, d'acord amb el qual desenvolupen llur activitat.
- Presentació del Vicari General del tema referent a les exèquies i el seu lloc de celebració, qüestió ja tractada a l'anterior reunió d'aquest Consell i també pel Col·legi d'Arxiprestos. Aquesta àmplia reflexió ha servit per anar perfilant unes pautes operatives d'abast diocesà, sense oblidar que la prioritat de l'Església, més que l'acte de les exèquies en si mateix, és ajudar a viure i a morir cristianament.
- En el capítol de les informacions, el Sr. Arquebisbe ha exposat un ampli ventall de fets de la vida diocesana. També s'ha referit a fets de fora de l'arxidiòcesi.

Tarragona, 21 de març de 2007

COMUNICAT

de la reunió n. 7 del Consell Pastoral Diocesà

El dia 17 de març, sota la presidència del Sr. Arquebisbe, s'ha reunit el Consell Pastoral Diocesà a la casa d'exercicis de la Selva del Camp.

- En relació amb el 2n objectiu del Pla pastoral diocesà —«L'acompanyament de les persones: B. Dels joves»—, objecte d'atenció per part del CPD en el present curs, el delegat de pastoral de joventut, mossèn Josep Masdéu, ha introduït el tema de la present reunió: «Mirant el futur de l'Església a casa nostra és evident la importància de l'atenció pastoral als joves. Per això, com veiem, des de la nostra realitat, la pastoral dels joves? Quines són les accions més positives? Quines les millorables?»

El ponent ha fet una presentació detallada del treball de la delegació entorn del següents camps: formació, espiritualitat, coordinació, comunió i reptes.

— Acabada la presentació, i després d'un breu descans, s'ha fet un treball de reflexió per grups, entorn de les següents preguntes:

- Què s'hauria de potenciar?
- Quines línies s'haurien de revisar o crear?
- Com podem col·laborar en aquesta tasca?
- Com ens hi podem implicar?

A continuació s'ha presentat un resum de les aportacions fetes.

— La sessió ha acabat amb una informació del Sr. Arquebisbe, a través de la qual ha ofert als consellers una visió del present de l'arxidiòcesi i algunes previsions de cara al futur més pròxim.

Tarragona, 17 de març de 2007

COMUNICAT

de la reunió n. 8 del Col·legi d'Arxiprestos

El dia 5 de març, sota la presidència del Sr. Arquebisbe, s'ha reunit el Col·legi d'Arxiprestos i el Consell Episcopal a la casa d'exercicis de la Selva del Camp. La reunió ha començat a les 10 del matí amb la pregària de tèrcia i ha acabat a 2/4 de 3 de la tarda. S'hi han tractat els temes següents:

— CÀRITAS

La Sra. Carme Borbonès, directora de Càritas Diocesana, ha presentat el tema. Prenent com a referència els grans temes de la propera assemblea diocesana de Càritas, ha recordat que el col·lectiu que Càritas vol tenir com a destinatari preferent de la seva actuació són «els últims», i, entre aquests, els no atesos. Un dels propòsits de Càritas, des de sempre, és la promoció de les Càritas parroquials. També es vol enfortir la relació entre les diferents instàncies de Càritas (les Càritas parroquials, les arxiprestals i els serveis diocesans de Càritas). També s'ha referit als reptes de Càritas: no dependre de les subvencions de l'Administració, reduir el nombre de projectes i mirar de fer més efectives les accions, reduir la presència de professionals i incrementar la presència de cristians que són professionals i que estan disposats a oferir col·laboració com a voluntaris. També ha presentat les xifres globals de l'economia de Càritas.

— ESTATUT DELS FIDELS LAICS AMB MISSIÓ PASTORAL EN PARRÒQUIES

El Sr. Arquebisbe ha presentat l'estatut dels fidels que tenen encomanada una missió pastoral parroquial. Aquest escrit, amb poques paraules, defineix els camps de l'acció d'aquest servei, el perfil del qui sigui proposat com a candidat i les seves competències.

L'escrit serà presentat propperament a la reunió del Consell del Presbiteri.

El text resultant serà aprovat i publicat.

— TANATORIS

Mn. Joan Antoni Cedó ha presentat a informació una específica problemàtica pastoral, pròpia sobretot dels temps presents, pel que fa a la celebració de les exèquies i a l'atenció pastoral a les famílies dels difunts que són portats al tanatori. Tot i tractar-se d'una problemàtica amb una especial incidència a les ciutats de Tarragona i Reus, s'observa que repercuteix a tota l'arxidiòcesi. Les aportacions són recollides per a ser estudiades per la ponència i ser presentades a la consideració del Consell del Presbiteri.

— EN LA DEFUNCIÓ D'UN RECTOR

El secretari ha recordat les previsions que competeixen a l'arxiprest en el cas de malaltia i defunció del rector d'una parròquia, seguint l'Estatut de l'arxiprestat vigent a la nostra arxidiòcesi.

— CELEBRACIÓ DOMINICAL

El secretari ha presentat un resum d'alguns camps més significatius d'una recent enquesta que recull la situació a la nostra arxidiòcesi pel que fa a la celebració del dia del Senyor a les parròquies i llocs de culte de menys de 200 habitants, amb l'objectiu d'arribar al màxim de llocs possible que, amb missa o bé sense, celebrin el dia del Senyor setmanalment.

— El Sr. Arquebisbe ha presentat una àmplia informació pertocant a persones i fets de la nostra arxidiòcesi.

Tarragona, 5 de març de 2007

COMUNICACIÓ

referent a l'estadística de matrimonis

Als rectors i encarregats de registre de les parròquies

Amb data de 31 de gener proppassat, us fèiem arribar una graella per emplenar amb les dades estadístiques relatives a alguns sacraments: *baptismes, primeres comunions i casaments*.

En relació amb els *casaments*, ens cal dir que les 111 parròquies que ens han fet arribar la seva resposta sumen un total de 971 casaments celebrats, que, segons la regla de proporcionalitat, és a dir, tenint en compte el nombre real de parròquies de l'arquebisbat, la xifra resultant (aproximativa, per tant) és de *1.750 casaments celebrats l'any 2006 a tota l'arxidiòcesi*.

Ara bé, els expedients entrats a la secció de matrimonis d'aquesta Secretaria General, que corresponen a matrimonis *celebrats* (excloent, per tant, els només tramitats ací, però celebrats a fora) l'any 2006 sumen 1.016 a la nostra arxidiòcesi.

Conseqüència: resta un nombre significatiu d'expedients de matrimonis celebrats durant l'any 2006 entretinguts a les parròquies (no presentats encara a Secretaria General). D'aquests matrimonis, en molts casos, no se n'haurà enviat, a la respectiva parròquia de bateig dels contraents, la preceptiva notificació del matrimoni celebrat, amb el consegüent risc que, si l'interessat demana nova partida de baptisme, no hi podrà figurar, en nota marginal, el referit matrimoni ja celebrat.

És una contradicció exigir que la còpia de la partida de baptisme que presenten els nuvis per a l'expedient matrimonial no hagi estat expedida abans de 6 mesos i, d'altra banda, no enviar amb la deguda diligència la notificació del matrimoni celebrat.

Joaquim Claver Caselles
Secretari general i canceller

Tarragona, 27 de març de 2007

Comunicació n. 82

CALENDARI D'ACTES *del mes de març de 2007*

Dilluns 1

Reunió del Consell per als Assumptes Econòmics.

Reunió del Col·legi de Consultors.

Dimarts 2

Presentació del web de l'Arxiu Històric Arxidiocesà, a la casa de l'Arquebisbat.

Dilluns 5

Reunió del Col·legi d'Arxiprestos, a la casa d'exercicis de la Selva del Camp.

Dimarts 6

Tramesa diocesana (170).

Dilluns 12

Formació permanent (recés) per als preveres i els diaques, a la Selva del Camp. Tema de la meditació: «Camí cap a la Pasqua.» Tema de for-

mació: «Espiritualitat del Dissabte Sant.» Acompanyat per Mn. Francesc Manresa Manresa, rector de Vila-rodona i de Rodonyà.

Dimarts 13

Reunió 86a del Consell Episcopal. Presideix el Sr. Arquebisbe.

Dissabte 17

Reunió 7a del Consell Pastoral Diocesà.

Dimarts 20

Reunió 87a del Consell Episcopal. Presideix el Sr. Arquebisbe.

Tramesa diocesana (171).

Dimecres 21

Reunió 8a del Consell del Presbiteri.

Dimarts 27

Reunió 87a del Consell Episcopal. Presideix el Sr. Arquebisbe.

Delegació diocesana de vocacions

CONVOCATÒRIA

per a una convivència de Setmana Santa

La Delegació Diocesana de Vocacions convoca nois de 1r i 2n d'ESO en endavant a unes convivències del 2 (Dilluns Sant) al 4 (Dimecres Sant) d'abril de 2007, i que es proposa aprofundir en el sentit de la Setmana Santa.

Ens hostatjarem al Seminari Pontifici de Tarragona. Dedicarem aquests dies a fer reflexió i pregària, però també hi haurà temps per a l'esport, l'esbarjo i per fer una excursió per la muntanya. Cal portar tot el necessari per passar aquests dies: roba d'esport, roba per caminar (calçat còmode i capel·lina), estris de neteja personal, etc. També és necessària la targeta de la Seguretat Social i l'autorització paterna. El preu és de 25 EUR.

Les inscripcions es podran fer a les parròquies, escoles, moviments o directament a la delegació diocesana de vocacions.

Albert Valldosera Llord, pvre.

Delegat diocesà de vocacions

Tarragona, març de 2007

secció informativa

Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears

CARTA

referent a la substitució de l'escola d'estiu per una trobada interdiocesana de catequistes

Estimats catequistes,

Fa vint-i-sis anys que el Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears va posar en marxa la primera Escola d'Estiu per a catequistes. Els qui en aquells moments n'eren els responsables van veure la necessitat d'organitzar uns cursos de formació per afavorir el conjunt de la pastoral catequètica.

En aquestes Escoles s'han assolit diferents aspectes: per una part, un treball seriós en què es palpava el compromís dels participants, això es vivia en un clima de servei i amabilitat per part de tots; per l'altra, l'experiència enriquidora de conviure amb catequistes i delegats dels diferents bisbats de Catalunya i les Illes Balears. Tots ens hem sentit moguts pel mateix anhel: preparar-nos per poder servir millor el ministeri de la catequesi.

Aquesta iniciativa ha tingut, per part de tots, molt bona resposta. La prova és que durant una colla d'anys augmentava el nombre de participants, i aquest va ser el motiu que, l'any 1986, l'Escola es desdoblés per poder donar més facilitats de participació. Posteriorment, l'any 2001, es va tornar a fer una sola Escola itinerant, alhora que s'iniciava una nova proposta amb la celebració de les Jornades Interdiocesanes de Catequesi.

El SIC valora molt positivament aquests anys. Per a molts l'Escola ha estat un punt de referència per a conèixer el SIC i potenciar el treball interdiocesà. Podem dir que ens sentim satisfets d'haver acompanyat durant 26 anys els catequistes en el seu aprenentatge i també de viure amb il·lusió el seu treball envers els catequitands.

El SIC ha fet una reflexió seriosa sobre l'Escola i la formació dels catequistes. Valorem que l'Escola d'Estiu ha estat una bona i enriquidora experiència, però també hem constatat que la realitat dels catequistes i del nostre context han anat canviant. D'altra banda, les diverses diòcesis han anat prenent un paper molt més actiu i proper en la formació, oferint diversitat de cursos i trobades formatives, que afavoreixen l'assistència de catequistes per la proximitat del lloc on resideixen.

Tot això ens ha portat a plantejar-nos que ha arribat el moment d'obrir nous camins i donar resposta en els temps actuals en què vivim. El SIC, atent a les necessitats d'una formació sempre renovada dels catequistes, ofereix una nova proposta: la d'una trobada d'un cap de setmana de formació de catequistes amb un tema central com a eix de treball. En concret, els dies 9, 10 i 11 de novembre se celebrarà la I Trobada Interdiocesana de Catequistes a l'Arquebisbat de Tarragona. A través de les diverses delegacions i del SIC ja us donarem més informació.

Ja des d'ara us convidem sincerament a participar-hi. Gràcies a tots i per tot. Molt cordialment,

Montserrat Oriol
Secretària general del SIC

Missioners Claretians de la província de Catalunya

CARTA FRATERNAL

amb motiu de la celebració del bicentenari del naixement de Sant Antoni M. Claret

Als nostres bisbes i pastors de les Esglésies que peregrinen a Catalunya

Benvolguts senyors bisbes,

Pau i joia en aquest *any de gràcia* que celebrem els missioners claretians de tot el món, amb motiu del bicentenari del naixement del nostre sant fundador, sant Antoni M. Claret (Sallent, 23 de desembre de 1807).

Amb la present voldria ampliar una mica la nostra informació sobre aquest any claretjà, del qual ja us vaig informar personalment en una de les vostres reunions, i demanar-vos que, si us semblés convenient, publiqués aquesta nostra Carta fraternal en els respectius butlletins diocesans, per tal d'informar totes les comunitats cristianes de Catalunya d'aquests any de gràcia, i recuperar la memòria d'aquell fervorós teixidor de Sallent i Barcelona, zelós sacerdot diocesà de Vic, missioner incansable de tota la nostra terra catalana, apòstol de la ploma, pastor compromès de l'Església de Cuba i pare conciliar del Vaticà I.

Iniciarem aquest *any de gràcia* a Sallent el 21 d'octubre del 2007 i en farem la clausura com a Congregació a Tanzània (Àfrica), cap a l'agost del 2008, si bé a casa nostra s'allargarà fins a la festa del P. Claret, el 24 d'octubre.

A Sallent i a Vic hi haurà un equip per acollir al llarg de tot l'any jubilar els grups de pelegrins que s'organitzin a les moltes comunitats parroquials, especialment on va fer missions el P. Claret, per visitar Sallent i Vic. Per

organitzar bé les visites fóra bo d'avisar amb temps a qui ho coordina, el claretià Josep Codina Plana (Casa d'Espiritualitat de Vic) per telèfon (93 885 05 44) o per correu electrònic (bicentenari@claretians.cat); es pot consultar també el web www.claretvic.net.

A la reunió amb vosaltres a Tiana vam acordar que, a més de la vostra reunió-homenatge al sant els dies 29-30 de gener del 2008, que us vull agrair ben de cor, cada diòcesi determinaria el dia i la forma de fer-ne memòria. Ja ho concretarem en el moment oportú, però ja des d'ara voldria oferir-me i oferir la nostra col·laboració claretiana per a fer aquesta celebració a cada bisbat el dia assenyalat a la vostra agenda diocesana.

A més de la celebració que es pugui fer amb el conjunt del poble fidel, em permeto suggerir la possibilitat de fer-ne una amb el presbiteri diocesà. Per a no multiplicar convocatòries, la mateixa jornada sacerdotal de 2008, que cada any se sol celebrar amb motiu de la consagració dels olis, podria ser un bon moment per proposar sant Antoni M. Claret com a model i intercessor dels qui a l'Església s'ha confiat el servei de pastors. També, amb alguna breu conferència, es podria fer un record especial de les relacions de sant Antoni M. Claret amb cada diòcesi. A tal fi, us podem facilitar conferenciants especialitzats.

Ens sentiríem també molt honorats amb els escrits pastorals que, malgrat la molta feina que ja teniu, vulgueu dedicar a la memòria evangelitzadora de Claret durant aquest any. Us facilitarem les eines que us puguin ser útils.

Confiem que aquest any del bicentenari sigui un any de gràcia evangelitzadora per a totes les Esglésies que peregrinen a Catalunya.

Sempre fraternalment a la vostra disposició,

P. Màxim Muñoz Duran, c.m.f.
Superior provincial

Barcelona, 5 de març de 2007

IMPREMTA VIRGILI

c/ dels Ferrers, 1
43003 TARRAGONA

Tel. i fax 977 23 32 51

e-mail: grafica@impremtavirgili.com

Sant Pare

MISSATGE

*per a la XLIV Jornada de pregària per les vocacions. 29 d'abril 2007 - IV Diu-
menge de Pasqua*

LA VOCACIÓ AL SERVEI DE L'ESGLÉSIA COMUNIÓ

Venerats germans en l'episcopat,
Estimats germans i germanes,

La Jornada Mundial de Pregària per les vocacions de cada any ofereix una bona oportunitat per a subratllar la importància de les vocacions en la vida i en la missió de l'Església, i intensificar la pregària perquè augmentin en nombre i en qualitat. Per a la propera Jornada proposo a l'atenció de tot el poble de Déu aquest tema, més actual que mai: «La vocació al servei de l'Església comunió.»

L'any passat, en començar un nou cicle de catequesi a les audiències generals dels dimecres, dedicat a la relació entre Crist i l'Església, vaig assenyalar que la primera comunitat cristiana es va constituir, en el seu nucli originari, quan alguns pescadors de Galilea, havent trobat Jesús, es van deixar captivar per la seva mirada, per la seva veu, i van acollir la seva urgent invitació: «Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes» (Mc 1,17; Mt 4,19). En realitat, Déu sempre ha escollit algunes persones per col·laborar de manera més directa amb ell en la realització del seu pla de salvació. A l'Antic Testament, al començament va cridar Abraham per a formar «un gran poble» (Gn 12,2), i després a Moisès per a alliberar Israel de l'esclavatge d'Egipte (cf. Ex 3,10). Va designar després altres personatges, especialment els profetes, per a defensar i mantenir viva l'aliança amb el seu poble. Al Nou Testament, Jesús, el Messies promès, va convidar personalment els Apòstols a estar amb ell (cf. Mc 3,14) i compartir la seva missió. En l'últim sopar, confiant-los l'encàrrec de perpetuar el memorial de la seva mort i resurrecció fins al seu gloriós retorn al final dels temps, va dirigir per ells al Pare aquesta ardent invocació: «Jo els he fet conèixer el teu nom, i els el faré conèixer més encara, perquè l'amor amb què m'has estimat estigui en ells, i jo també hi estigui» (Jn 17,26). La missió de l'Església es basa, per tant, en una íntima i fidel comunió amb Déu.

La constitució *Lumen gentium* del concili Vaticà II descriu l'Església com a «poble unificat des de la unitat del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant» (n. 4), en el qual es reflecteix el misteri de Déu. Això comporta que en ell es reflecteix l'amor trinitari, i, gràcies a l'obra de l'Esperit Sant, tots els seus membres formen «un sol cos i un sol esperit» en Crist. Sobretot quan es congrega per a l'eucaristia, aquest poble, orgànicament estructurat sota la guia dels seus pastors, viu el misteri de la comunió amb Déu i amb els germans. L'eucaristia és la font d'aquella unitat eclesial per la qual Jesús va pregar la vigília de la seva passió: «Pare, [...] que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat» (Jn 17,21).

Aquesta intensa comunió afavoreix el floriment de generoses vocacions al servei de l'Església: el cor del creient, ple d'amor diví, es veu empès a dedicar-se totalment a la causa del Regne. Per a promoure vocacions és, per tant, important una pastoral atenta al misteri de l'Església-comunió, perquè qui viu en una comunitat eclesial concorde, corresponsable i atenta, aprèn certament amb més facilitat a discernir la crida del Senyor. La cura per les vocacions exigeix, per tant, una «educació» constant per a escoltar la veu de Déu, com ho va fer Elí, que va ajudar Samuel a captar el que Déu li demanava i a realitzar-ho amb promptitud (cf. 1Sm 3,9). L'escolta dòcil i fidel només es pot esdevenir en un clima d'íntima comunió amb Déu, que es realitza abans que res en la pregària. Segons l'explícit mandat del Senyor, hem d'implorar el do de la vocació en primer lloc resant incansablement i junts a l'«amo dels sembrats». La invitació és en plural: «Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi envï més segadors» (Mt 9,38). Aquesta invitació del Senyor es correspon plenament amb l'estil del *parenostre* (cf. Mt 9,38), pregària que ell ens va ensenyar i que constitueix una «síntesi del tot l'evangeli», segons la coneguda expressió de Tertul·lià (cf. *De Oratione*, 1, 6: CCL 1, 258). En aquesta perspectiva és il·luminadora també una altra expressió de Jesús: «Si dos de vosaltres aquí a la terra es posen d'acord per a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà» (Mt 18,19). El Bon Pastor ens convida, doncs, a resar al Pare celestial, a resar units i amb insistència, perquè ell envï vocacions al servei de l'Església-comunió.

Recollint l'experiència pastoral de segles passats, el concili Vaticà II va posar de manifest la importància d'educar els futurs preveres en una autèntica comunió eclesial. Referent a això, llegim en el decret *Presbyterorum ordinis*: «Els preveres, exercint el ministeri de Crist cap i pastor, apleguen en nom del bisbe la família de Déu com una fraternitat animada en unitat, i la condueixen per mitjà de Crist en l'Esperit a Déu Pare» (n. 6). L'exhortació apostòlica postsinodal *Pastores dabo vobis* es fa ressò de l'afirmació del Concili quan subratlla que el prevere «és servidor de l'Església-comunió perquè —unit al Bisbe i en estreta relació amb el presbiteri— construeix la unitat de la comunitat eclesial en l'harmonia de les diverses vocacions, carismes i serveis» (n. 16). És indispensable que en el poble cristià tot ministeri i carisma estigui orientat vers la plena comunió, i el bisbe i els preveres han d'afavorir-la en harmonia amb tota altra vocació i servei eclesial. Fins i tot la vida consagrada, per exemple, en el seu *proprium*, està al servei d'aquesta comunió, com ho assenyala l'exhortació apostòlica postsinodal *Vita consecrata*, del meu venerat predecessor Joan Pau II: «La vida consagrada té certament el mèrit d'haver contribuït eficaçment a mantenir viva en l'Església l'exigència de la fraternitat com a confessió de la Trinitat. Amb la constant promoció de l'amor fratern en la forma de vida comuna, la vida consagrada posa de manifest que la participació en la comunió trinitària pot transformar les relacions humanes, creant un nou tipus de solidaritat» (n. 41).

En el centre de tota comunitat cristiana hi ha l'eucaristia, font i cim de la vida de l'Església. Qui es posa al servei de l'evangeli, si viu de l'eucaristia, avança en l'amor a Déu i al proïme i contribueix així a construir l'Església com a comunió. Es pot afirmar que «l'amor eucarístic» motiva i fonamenta l'activitat vocacional de tota l'Església, perquè, com he escrit a l'encíclica *Deus caritas est*, les vocacions al

sacerdoci i als altres ministeris i serveis floreixen dins el poble de Déu allí on hi ha homes en els quals Crist s'entreu a través de la seva Paraula, en els sagraments i especialment en l'eucaristia. I això perquè «en la litúrgia de l'Església, en la seva pregària, en la comunitat viva dels creients, experimentem l'amor de Déu, percebem la seva presència i, d'aquesta manera, aprenem també a reconèixer-la en la nostra vida quotidiana. Ell ens ha estimat primer i continua estimant-nos primer; per això, nosaltres podem correspondre-li també amb l'amor» (n. 17).

Ens dirigim, finalment, a Maria, que va animar la primera comunitat en la qual «tots [...] eren constants i unànimes en la pregària» (cf. Ac 1,14), perquè ajudi l'Església a ser en el món d'avui icona de la Trinitat, signe eloqüent de l'amor diví a tots els homes. Que la Mare de Déu, que va respondre amb promptitud a la crida del Pare dient: «Sóc l'esclava del Senyor» (Lc 1,38), intercedeixi perquè no faltin en el poble cristià servidors de l'alegria divina: preveres que, en comunió amb els seus bisbes, anunciïn fidelment l'evangeli i celebrin els sagraments, tenint cura del poble de Déu, i estiguin disposats a evangelitzar tota la humanitat. Que ella aconseguixi que també en el nostre temps augmenti el nombre de les persones consagrades que vagin contracorrent, vivint els consells evangèlics de pobresa, castedat i obediència, i donin testimoniatge profètic de Crist i del seu missatge alliberador de salvació. Estimats germans i germanes a qui el Senyor crida a vocacions particulars en l'Església, vull encomanar-vos de manera especial a Maria, perquè ella, que va comprendre millor que ningú el sentit de les paraules de Jesús: «La meva mare i els meus germans són els qui escolten la paraula de Déu i la compleixen» (Lc 8,21), us ensenyi a escoltar el seu Fill diví. Que us ajudi a dir amb la vida: «A tu em presento. [...] Vull fer, oh Déu, la teva voluntat» (Hb 10,7). Amb aquests desigs per a cada un de vosaltres, el meu record especial en la pregària i la meva benedicció de cor per a tots.

Benedictus pp XVI

Vaticà, 10 de febrer de 2007

MISSATGE

amb motiu de la XLI Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. 20 de maig de 2007

«ELS NENS I ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ SOCIAL: UN REPTE PER A L'EDUCACIÓ»

Benvolguts germans i germanes,

1. El tema de la 41a Jornada de les Comunicacions Socials, «Els nens i els mitjans de comunicació social: un repte per a l'educació», ens convida a reflexionar sobre dos aspectes de gran importància. Un és la formació dels nens. El segon, potser menys obvi però no menys important, és la formació dels mitjans.

Els reptes complexos que afronta l'educació actual estan molt relacionats amb l'influx penetrant d'aquests mitjans en el nostre món. Com un aspecte del fenomen de la globalització, i impulsats pel ràpid desenvolupament tecnològic, els mitjans marquen profundament l'entorn cultural (cf. Joan Pau II, carta apostòlica *El ràpid*

desenvolupament, 3). De fet, alguns afirmen que la influència formativa dels mitjans es contraposa a la de l'escola, a la de l'Església i fins i tot a la de la llar. «Per a moltes persones, la realitat correspon a allò que els mitjans de comunicació defineixen com a tal» (Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials, *Aetatis novæ*, 4).

2. La relació entre els nens, els mitjans de comunicació i l'educació es pot considerar des de dues perspectives: la formació dels nens per part dels mitjans i la formació dels nens per a respondre adequadament als mitjans. Sorgeix llavors com una espècie de reciprocitat que apunta a la responsabilitat dels mitjans com a indústria, i a la necessitat d'una participació crítica i activa per part dels lectors, els televidents o els oients. En aquest context, la formació en l'ús adequat dels mitjans és essencial per al desenvolupament cultural, moral i espiritual dels nens.

Com es pot promoure i protegir aquest bé comú? Educar els nens perquè facin un bon ús dels mitjans és responsabilitat dels pares, de l'Església i de l'escola. El paper dels pares és de gran importància. Tenen el dret i el deure d'assegurar un ús prudent dels mitjans educant la consciència dels seus fills perquè siguin capaços d'expressar judicis serens i objectius que després els guiï en l'elecció o el rebuig dels programes proposats (cf. Joan Pau II, exhortació apostòlica *Familiaris consortio*, 76). Per dur a terme això, els pares haurien de comptar amb l'estímul i l'ajuda de les escoles i les parròquies, i així assegurar que aquest aspecte de la paternitat, difícil però gratificant, rebi el suport de tota la comunitat.

L'educació per als mitjans hauria de ser positiva. Quan es posa els nens davant del que és estèticament i moralment excel·lent, se'ls ajuda a desenvolupar l'apreciació, la prudència i la capacitat de discerniment. En aquest punt, és important reconèixer el valor fonamental de l'exemple dels pares i el benefici d'introduir els joves en els clàssics de la literatura infantil, les belles arts i la música selecta. Si bé la literatura popular sempre tindrà un lloc propi en la cultura, no s'hauria d'acceptar passivament la temptació al sensacionalisme en els centres d'ensenyament. La bellesa, que és com un mirall del que és diví, inspira i vivifica els cors i les ments joves, mentre que la lletjor i la rudesia tenen un impacte depriment en les actituds i els comportaments.

L'educació per als mitjans, com tota labor educativa, requereix la formació de l'exercici de la llibertat. Es tracta d'una tasca exigent. Molt sovint la llibertat es presenta com la recerca frenètica del plaer o de noves experiències. Però, més que d'un alliberament, es tracta d'una condemna. La veritable llibertat mai no condemnaria un individu —especialment un infant— a la recerca insaciable de la novetat. A la llum de la veritat, l'autèntica llibertat s'experimenta com una resposta definitiva al «sí» de Déu a la humanitat, que ens crida a triar el que és bo, veritable i bell, no d'una manera indiscriminada sinó deliberadament. Els pares de família són, doncs, els guardians de la llibertat dels seus fills, i en la mesura que els retornen aquesta llibertat, els condueixen a la profunda alegria de la vida (cf. Discurs en la V Trobada Mundial de les Famílies, València, 8 de juliol de 2006).

3. Aquest desig profund dels pares i dels professors per educar els nens en el camí de la bellesa, de la veritat i de la bondat, només serà afavorit per la indústria dels mitjans en la mesura que promogui la dignitat fonamental de l'ésser humà,

el veritable valor del matrimoni i de la vida familiar, i els objectius i els fins de la humanitat. Per aquest motiu, la necessitat que els mitjans es comprometin en una formació efectivament i èticament acceptable l'han de veure, amb particular interès i fins i tot amb urgència, no sols els pares i professors, sinó també tots aquells que tenen un sentit de responsabilitat cívica.

Si bé afirmem amb certesa que molts operadors dels mitjans volen fer el que és just (cf. Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials, «Ètica en les comunicacions socials», 4), hem de reconèixer que els comunicadors afronten sovint «pressions psicològiques i dilemes ètics especials» (*Aetatis novae*, 19), i que a vegades la competència comercial els força a rebaixar el seu estàndard.

Tota tendència a produir programes —fins i tot pel·lícules d'animació i videojocs— que exalten la violència i reflecteixen comportaments antisocials, o que, en nom de l'entreteniment, trivialitzen la sexualitat humana, és perversió, i molt més quan es tracta de programes adreçats a nens i adolescents. ¿Com es podria explicar aquest «entreteniment» als innumbrables joves innocents que són realment víctimes de la violència, de l'explotació i de l'abús? En aquest sentit, seria bo reflexionar sobre el contrast entre Crist, que «prenia [els infants] en braços i els beneïa tot imposant-los les mans» (Mc 10,16), i aquell al qual «més li valdria que li lliguessin al coll una roda de molí i el llancessin al mar, abans que fes caure un d'aquests petits» (Lc 17,2).

Exhorto novament els responsables de la indústria d'aquests mitjans perquè formin i motivin els productors a salvaguardar el bé comú, a preservar la veritat, a protegir la dignitat humana individual i a promoure el respecte per les necessitats de la família.

4. L'Església mateixa, a la llum del missatge de salvació que li ha estat confiat, és també mestra en humanitat i aprofita l'oportunitat per oferir ajuda als pares, als educadors, als comunicadors i als joves. Les parròquies i els programes escolars, avui, haurien d'estar a l'avantguarda pel que fa a l'educació per als mitjans de comunicació social. L'Església, sobretot, vol compartir una visió de la dignitat humana que és el centre de tota comunicació autèntica. «En veure'l amb els ulls de Crist, puc donar a l'altre molt més que coses externes necessàries: puc oferir-li la mirada d'amor que ell necessita» (*Deus caritas est*, 18).

Benedictus papa XVI

Ciutat del Vaticà, 24 de gener 2007, festa de Sant Francesc de Sales

ASSOCIACIÓ TARRACO MINUSVÀLIDS

Av. Catalunya, 32 (Passatge) - Tel. 977 22 12 14 - Tarragona

AL SERVEI DELS COL·LECTIUS DE DISCAPACITATS

EL NOSTRE FUTUR ESTÀ EN LA TEVA COL·LABORACIÓ

NO TEMAS IR DESPACIO, TEME NO AVANZAR 1,50 €

Serveis:

Microbusos - Tallers - Fàbriques

Cultura-Esport:

Biblioteca - Professors - Cursets

Aletisme - Natació - Bàsquet

Salut:

Centre mèdic - Rehabilitació -

Material ortopèdic

La nostra obra social surt dels beneficis de la venda del cupó, després de donar treball als minusvàlids

VINS DE MISSA

DE MULLER, S. A

CASA FUNDADA EL 1851

Medalla d'Or a l'Exposició Vaticana de 1888 (S.S. Lleó XIII)

Proveïdors de SS.SS. Pius X, Benet XV. Pius XII i Joan XXIII

GARANTIA D'ABSOLUTA PURESA I D'EXQUISIDA QUALITAT

Camí Pedra Estela, 34 - 43205 REUS (Tarragona)

Tels.: 977 75 74 73 - 977 75 62 65 - Fax 977 77 11 29

